

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

iulie 2012

Curierul Adventist

Fii mesagerul Lui!

3 Editorial

Virgiliu Peicu

Sfânta bucurie

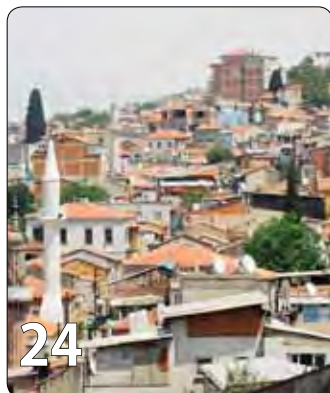
4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Anunțuri
- Calendar al evenimentelor din luna august 2012
- La odihnă

8 Articol principal

Iosif Diaconu

Fii mesagerul Lui!

10 Spiritual

Ciprian Iorgulescu

Povestește tot ce a făcut Domnul!

12 Credință practică

Metode de misiune

- *Studii biblice în cămin*
- *Misiune în cartier*
- *Misiune în școli și licee*
- *Misiune în orașele mici și mijlocii*
- *Lucrarea misionară medicală*
- *Misiune pentru femei*
- *Misiune pentru VIP-uri și autorități*
- *Înviorare prin misiune externă*

19 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea „Filadelfia”, Buzău
- Senegal

20 Special

O clipă cât veșnicia

22 Interviu

De vorbă cu trezorerierul Conferinței Generale

24 Misiune

Mildred Thompson Olson

Prin foc și sânge (II)

27 Interviu

Cristina Ișvan

Premiu pentru „Miracolul organismului omenesc”

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Cărțile Bibliei

31 De la inimă la inimă

Mihai Maur

La fel de prețioși ca îngerii

Anul LXXXIX, iulie 2012. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Iacob Pop; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți Teodor Huțanu, Ioan Cămpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georgel Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea; Colaboratori speciali Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu; Corectură Elena Buciuman, Cristinel Sava; Tehnoredactare Irina Toncu; Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, str. Țepeș Vodă, nr. 111, sect. 2, București; Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Sfânta bucurie

Am participat de curând la o întâlnire a misionarilor creștini. Rareori trăiesc asemenea simțăminte profunde ale prezenței lui Dumnezeu. M-am simțit înconjurat de oameni care păreau că au ieșit din tiparul vieții de zi cu zi. Vedeam în ochii lor flacăra sacrificiului pentru alții și o hotărâre care nu cunoștea margini când era vorba să facă ceva pentru Dumnezeu. Mă pomeneam întrebându-mă de unde au ieșit astfel de oameni. Când le ascultam experiențele, descopeream oameni bogăți în eroism și în tăria ca de stâncă a credinței. Îți venea să pleci după ei fără să te mai gândești la consecințe. „Dacă focul râvnei lor ar mistui pe mai mulți în vatra bisericii, am fi fost de mult în cer”, spunea un participant la întâlnire aflat pe scaunul de lângă mine. „Au băgat spaima în Satana. Toate puterile iadului tremură când văd Evanghelia în mâinile lor.”

Îl ascultam cu interes, când a început să îmi povestească o întâmplare în care adversarii religioși s-au retras umiliți și rușinați, înfrânți și alungați, ca un cerb rănit în bătălia pentru dominația turmei. În ochii lui strălucea o fascinație a biruinței ca și când atunci ar fi străpuns capul șarpelui. Fremăta de bucuria înfrângerii adversarului. Dușmanii erau anihilați, iar noi simțeam până în rărunchi biruința asupra Diavolului. „E fascinant să vezi cum ți se supun demonii”, își termina prietenul meu povestea. „Am trăit azi printre singurii locuitori siguri ai Împărăției lui Dumnezeu”, a spus el în final.

M-am uitat să văd dacă o spune serios și mi s-a părut că era destul de sigur pe el. Îmi plăcea afirmația lui, dar simțeam că are în ea un surplus de îndrăzneală. În timp ce ascultam cât de puternică și de vizibilă este lucrarea lui Dumnezeu în viața și activitatea celor ce se dedică lucrării Lui, mă urmărea mereu afirmația colegului meu participant: „Singurii locuitori siguri ai Împărăției lui Dumnezeu”.

Gândul mi s-a dus la întâmplarea relatată în Luca 10:17-20. Relatarea aceasta pare să fie despre primul congres al misionarilor creștini din istoria bisericii. Cei 70 de misionari se întorceau dintr-o campanie în care se părea că

„puterile întunericului” ieșiseră la luptă în mod direct. Demonii se luptau pe față, iar aliații lor, șerpicii, scorpionii, lupii, criza economică și foametea, rămâneau fără putere în fața misionarilor lui Dumnezeu. „Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău”, au zis ei când „s-au întors plini de bucurie” (vers. 17).

Parcă Îl văd pe Isus cum îi privea cu iubirea pe care doar El o poate exprima și căuta cuvintele cele mai pline de speranță și de încurajare pentru ei. Mă așteptam să spună: „Bravo, fraților, așa da! Să îi facem praf! Să le arătăm lor și lumii întregi cine e Domnul aici! Foarte bine! Izgoniți-i! Să scăpăm lumea de năpastă! Fiți fericiți și bucurați-vă că balaurului i se zdrobește capul!” Mi s-ar fi părut normal ca, în acea zi a bucuriei, Isus să fi vorbit așa. Noi așa am fi făcut.

Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri!

Dar El n-a făcut așa. În mod straniu, El a încercat să deturneze bucuria biruinței asupra răului spre o altă motivație: „Totuși să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri!” (vers. 20).

De ce nu vrea Isus să lase ca motiv de bucurie înfrângerea celor ce I se opun? Pentru noi, înfrângerea adversarului e sursa celei mai profunde bucurii. De ce încearcă Isus să treacă în plan secund învingerea adversarului? Nu Se bucura de învingerea lui? Pe noi tocmai asta ne răcorește. Pe El însă parcă Îl întristează. Ba mai mult, în versetul 21, ni se spune că „în ceasul acela Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt”, dar nicidecum pentru că l-a văzut „pe Satana căzând ca un fulger din cer” (vers. 18), ci pentru că: „Tată, Doamne al cerului și al pământului, Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit cu cale Tu” (vers. 21). „Totuși să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri” (vers. 20). ■

Virgiliu Peicu este redactorul-șef al revistei CURIERUL ADVENTIST.

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

Proiect de misiune pentru orașul Craiova

Sâmbătă, 2 iunie 2012, a avut loc la Craiova lansarea proiectului „Misiune în marile orașe” pentru zona Oltenia. Adunați din toate bisericile adventiste craiovene, alături de credincioși din împrejurimile orașului, cei aproximativ 800 de membri prezenți au primit invitația de a se implica activ în misiune. Cuvântul de motivare a fost rostit de pastorul Teodor Huțanu, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, și a fost întărit de comitetul Conferinței Oltenia. Toți cei din sală au fost convinși că, în astfel de timpuri, orașele mari au nevoie mai

mult ca oricând să audă vestea bună a revenirii lui Isus. De asemenea, s-a reafirmat convingerea că membrilor craioveni trebuie să le pese mai mult de miile de oameni din jurul lor care trăiesc în neștiință spirituală.

Cu această ocazie, fiecăruia i-a fost oferită posibilitatea de a se implica activ în misiune. Răspunsul pozitiv al majorității credincioșilor prezenți a fost încurajator.

Conferința Oltenia s-a străduit să pună la dispoziția bisericii cât mai multe posibilități de implicare. Prezența RVS în Craiova și posibilitatea deschiderii

unui studio pentru emisiuni locale, lansarea unei librării Sola Scriptura în oraș, alături de un spațiu destinat cluburilor de sănătate, sunt doar câteva dintre oportunitățile de implicare în lucrarea misionară. Apelul puternic, cântările de cor și atmosfera plină de entuziasm au făcut ca mulți să își dozească să grăbească venirea Mântuitorului printr-o implicare activă în acest proiect pentru Craiova.

Preluare din *Info Adventist*, nr. 590/15 iunie 2012

Convenția Foștilor Deținuți pe Motive de Conștiință din România

Sâmbătă, 26 mai 2012, în biserica adventistă din Pitești, a avut loc cea de-a XXI-a întâlnire a Asociației Foștilor Deținuți pe Motive de Conștiință din România. Asociația reunește membrii adventiști care au fost închiși pentru credința lor în perioada comunistă.

Cei douăzeci de participanți veniți din toate colțurile țării au împărtășit cu emoție experiențele din perioada detenției, au răspuns la întrebări, au cântat, au recitat poezii din memorie,

oferindu-le celor tineri o frumoasă pilă de viață și credință.

Se estimează că, în perioada comunistă, aproximativ 1 000 de persoane din rândul membrilor și simpatizanților Bisericii Adventiste au trecut prin temnițele comuniste pentru convingerile lor religioase. În partea dedicată concluziilor, pastorul Titu Ghejan, președintele asociației, a subliniat că aceste uimitoare experiențe cu Dumnezeu au fost trăite la vârsta de

22-26 de ani sau chiar mai devreme, ceea ce e o provocare uriașă pentru membrii tineri ai bisericii de a ieși biruitori din temnițele obiceiurilor rele și ale spiritului lumesc.

La finalul programului, toți cei prezenți I-au mulțumit lui Dumnezeu pentru frumusețea intervențiilor Sale și au plecat cu gândul la ziua în care nu ne vom mai despărți niciodată.

Preluare din *Info Adventist*, nr. 588/1 iunie 2012

■ BISERICA MONDIALĂ

Conferința Biblică Internațională pentru Profesorii de Religie și Teologi

În perioada 11-21 iunie, a avut loc, în Israel, a treia ediție a Conferinței Biblice Internaționale pentru Profesorii de Religie și Teologi. Primele două conferințe s-au desfășurat în anii 1998

și 2006. La evenimentul din acest an, au participat circa 300 de teologi, profesori de religie și lideri adventiști din întreaga lume.

Tema aleasă pentru această ocazie a fost: „Antropologia biblică din perspectivă adventistă”. De-a lungul evenimentului, s-au ținut 13 sesiuni plenare și alte 54 de sesiuni pe grupe, care au abordat tema propusă. Mai multe înregistrări de la această conferință pot fi urmărite la pagina de internet [http://](http://www.adventistbiblicalresearch.org/IBC12/index.htm)

www.adventistbiblicalresearch.org/IBC12/index.htm.

Dintre scopurile acestei reuniuni amintim: (1) aprofundarea viziunii biblice despre natura umană, (2) explorarea unor modalități noi prin care membrii bisericii să fie determinați să reafirme doctrina biblică despre om și (3) dezvoltarea unor strategii de transmitere a viziunii biblice despre om și altor religii.

Dintre profesorii adventiști români, au participat la acest eveniment

fr. Marius Munteanu, președintele ITA, și fr. Zoltán Szalos-Farkas, profesor de teologie. A mai fost prezent și fr. Daniel Olariu, pastor la Dublin.

Biblical Research Institute (Institutul de Cercetare Biblică) a fost înființat la inițiativa comitetului Conferinței Generale, în anul 1975. Scopul lui

este acela de a promova studierea și aplicarea teologiei și a stilului de viață adventist, așa cum sunt înțelese de Biserica Adventistă mondială.

„Misiune în marile orașe” în America de Sud

Diviziunea America de Sud a ales, pentru proiectul „Misiune în marile orașe”, capitala Argentinei, Buenos Aires. Metropola, casă a 13 milioane de locuitori, va reprezenta o prioritate, însă fiecare uniune a identificat un oraș mare asupra căruia dorește să își concentreze eforturile în anul 2013.

Capitala Argentinei prezintă un interes deosebit, deoarece doar 9,1% din populație se consideră „evanghelică”, în timp ce 18% din populație nu este interesată deloc de religie. În Argen-

tina au fost identificate 10 provocări (proiecte), printre care se numără înființarea unei clinici, a unui restaurant vegetarian și a unor școli și biserici adventiste în capitală.

„Misiunea Caleb”, un program special conceput pentru tineri, are ca țintă mobilizarea a 3 000 de tineri, care să distribuie 300 000 de DVD-uri intitulate „Ultima speranță”.

Se așteaptă ca aceste eforturi (dar și altele, precum abordarea foștilor adventiști, un proiect special al Radio

Novo Tempo și 167 de mici campanii de vestire a Evangheliei, ce vor culmina cu o serie de prezentări ale pastorului Luís Gonçalves transmise prin satelit în septembrie 2013) să ducă la cel puțin 3 000 de botezuri în oraș și la înființarea a patru noi biserici. Obiective similare au fost stabilite pentru orașe din toată America de Sud.

Preluare din *Info Adventist*, nr. 587/25 mai 2012

Edwin Ludescher, un om cu viziune pentru biserică

Pe 11 iunie 2012, s-a stins din viață Edwin Ludescher, în vârstă de 84 de ani, după o boală lungă, îndurată cu răbdare, curaj și credință în Dumnezeu.

„Deplângem pierderea unei persoane care și-a riscat viața pentru cauza lui Dumnezeu”, a declarat Erich Amelung, fost trezorier al Diviziunii Euro-Africa și coleg al lui Ludescher.

Slujirea pastorului Ludescher a început în 1948, ca pastor de tineret în Austria, unde a cunoscut-o pe Gerda, tovarăsa sa de viață timp de 60 de ani. Începând cu 1954, a slujit doi ani ca decan al Seminarului Teologic din Collonges, Franța. În 1956, a plecat ca misionar în Camerun, Africa, unde a locuit cu familia aproape 10 ani.

În 1968, Edwin Ludescher a fost numit președinte al Misiunii Africa Ecuatorială. Sub conducerea sa, până în 1975, s-au făcut progrese importante atât în ce privește dezvoltarea de noi

activități, cât și înființarea de noi instituții.

În 1975, la sesiunea Conferinței Generale de la Viena, Edwin Ludescher a fost ales președinte al Diviziunii Euro-Africa, pe care a condus-o cu înțelepciune până când s-a retras, în 1994.

Soția lui, Gerda, s-a stins din viață în 2010. Au rămas în urmă doi fii, Jurgen și Gerd, împreună cu soțiile și fiii lor. Slujba comemorativă a avut loc vineri, 29 iunie, la ora 14:00, în cadrul bisericii adventiste din Berna, Elveția.

Preluare din *Info Adventist*, nr. 590/15 iunie 2012

■ ANUNȚURI

ASI ROMÂNIA are plăcerea de a-i anunța pe toți cei interesați că sesiunea de depunere a proiectelor pentru anul 2012 s-a deschis începând cu 1 iunie și se va încheia pe 31 iulie. Pentru a depune un proiect, vă invităm să accesați pagina de internet www.asiromania.ro. Pentru alte informații, ne puteți contacta pe adresa de e-mail: office@asiromania.ro.

„1 ESTE UN NUMĂR ÎNTREG”

Ți-e greu să decizi unde să petreci o săptămână de relaxare, pentru că ești singură? Ai nevoie de înțelegere și de părtașie? Vino la Moieciu, jud. Brașov, în tabăra pentru femei singure „1 este un număr întreg”, care se desfășoară în perioada 27 august – 2 septembrie 2012. Prețul pentru cazare și masă este de 50 lei/zi. Fie ca momentele de socializare,

drumețiile, focul de tabără să ne ajute să înțelegem că, și dacă toți ne vor părăsi, „Eu, zice Domnul, sunt cu tine”.

Relații și înscrieri:

Viorica Avramiea, tel. 0746 221 969, e-mail: vioricaavramiea@adventist.ro
Raluca Ropotică, tel. 0744 603 388, e-mail: raluropo@yahoo.com.

Locurile se ocupă în ordinea înscrierii, până la 15 august 2012.

INSTITUTUL TEOLOGIC
ADVENTIST

Instruiește mintea
Transmite valori
Afirmă credința

ADMITERE
2012

Master în Teologie Extensie Andrews University

Durata studiilor: 1 an, cursuri cu frecvență
Program de studii în limba engleză, adresat
absolvenților de facultate, indiferent de profil
Perioada de înscriere: 18 iunie - 10 iulie

Teologie Adventistă Pastorală

Studii de licență, 4 ani, cursuri cu frecvență
Diploma acordată: licență în Teologie
Admileri: înscrieri 16-23 iulie / examene 24-25 iulie

Limba și Literatura Română Limba și Literatura Engleză

Studii de licență, 3 ani, cursuri cu frecvență
Diploma acordată: licență în Filologie
Admileri: înscrieri 16-25 iulie / interviu 26 iulie

Asistență Socială

Studii de licență, 3 ani, cursuri cu frecvență
Diploma acordată: licență în Asistență Socială
Admileri: înscrieri 16-23 iulie / interviu 24 iulie

Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar

Studii de licență, 3 ani, cursuri cu frecvență
Diploma acordată: licență în Științe ale Educației
Admileri: înscrieri 16-24 iulie / interviu 25 iulie

Date de contact:

www.institutadventist.ro
secretariat@institutadventist.ro
Tel. +4 0213695350

■ CALENDAR AL EVENIMENTELOR DIN LUNA AUGUST 2012*

Data	Eveniment	Loc	Responsabil/Invitat
24 iulie – 5 august	Tabăra internațională pentru persoanele singure (+27 ani)	Borzont, jud. Hunedoara	Szász Cserei Géza, director, Departamentul Tineret, Conferința Transilvania de Sud
28 iulie	Conferința biblică a gaborilor adventiști	Borzont, jud. Hunedoara	Szász Ernest, director, Departamentul Grupuri Etnice, Uniunea de Conferințe
29 iulie – 5 august	Tabăra de Cuvânt (copiii predicatori)	Moieciu, jud. Brașov	Mădălin Avrămescu, pastor
5-11 august	Tabăra de muzică	Săvârșin, jud. Arad	Cristian Toma, responsabil muzical
6-12 august	Tabără pentru copiii rromi	Moieciu, jud. Brașov	Dan Neacșu, misionar
18 august	Festivalul Perelor	Bădeni, jud. Dâmbovița	Claudiu Țepuș, pastor
22-26 august	Congresul de tineret	Iași	Daniel Chirileanu, director, Departamentul Tineret, Uniunea de Conferințe

*Este posibil ca anumite informații prezentate aici să se modifice între timp.

■ LA ODIHNĂ

Ioan Toma Bujor

Pastorul Toma Bujor s-a născut pe 17 martie 1926, în comuna Bujoru, jud. Teleorman. A fost al cincilea copil al familiei. După terminarea studiilor primare la școala din localitate, a urmat cursurile liceale în orașul Giurgiu.

Deși i se deschidea o carieră promițătoare în școlile lumii, inima fr. Bujor

bătea pentru lucrarea lui Dumnezeu. Ca să fie mai aproape de aceasta, a ales să meargă la Școala Misionară de la Stupini. În septembrie 1952, după absolvire, a fost angajat în cadrul Conferinței Muntenia, lucrând de-a lungul timpului ca pastor și contabil.

În 1953, și-a unit viața cu tânăra Ani Radu, căsnicia fiindu-le binecuvântată cu o fată, Ligia Carmen.

Deși, în 1986, s-a pensionat, slujirea lui nu s-a încheiat. Și-a dedicat timpul în special scrierii istoriei unor

comunități adventiste din sudul țării. Lucrarea, intitulată *Oameni și altare*, este o sursă de informații referitoare la începuturile Bisericii Adventiste în diferite localități.

După o scurtă și grea suferință, fr. Bujor a adormit în Domnul pe 18 mai 2012, având credința că, în dimineața învierii, îi va revedea pe toți cei dragi și pe Cel pe care L-a slujit.

Maria Moldovan

Sora Maria Moldovan s-a născut pe 11 octombrie 1925, în localitatea Herghelia, fiind al treilea din cei patru copii a familiei Văidean Zaharia și Marta. În anii copilăriei, a învățat hărnicia și jertfirea, trăsături care au caracterizat-o pe tot parcursul vieții.

Anii adolescenței au însemnat baza unei relații speciale cu Dumnezeu. A frecventat biserica adventistă din Herghelia și, la împlinirea vârstei de 18 ani, a devenit membră a Bisericii Adventiste.

În ianuarie 1946, s-a căsătorit cu Ioan Moldovan, care avea să devină slujitor al Evangheliei. Au avut o căsnicie fericită, timp de 54 ani, până la decesul soțului, în iulie 2000. În această perioadă, au împărțit dragostea între

ei și cei doi copii, Mimi și Nelu, dar și peste tot pe unde au umblat în slujirea lor pastorală.

În cei doisprezece ani de singurătate, și-a urmat fiica și ginerele (pastorul Szász Ernő și Mimi) oriunde aceștia au fost chemați să slujească. În ultima fază a vieții, de pe buzele ei nu au lipsit gândurile din psalmul 23 și lauda din psalmul 103. A murit pe 29 aprilie 2012 și s-a stins așa cum se stinge un suflet împăcat cu Domnul.

Viorica Brezae

Pe 16 august 1966, în familia Blănaru Iacob și Paulina, din comuna Topraisar, jud. Constanța, a văzut lumina zilei Viorica, al șaselea copil din nouă. După o copilărie frumoasă în locurile natale, bucuria vieții în familia numeroasă și unită s-a întregit prin legământul încheiat cu Dumnezeu prin

botez în 1984, în comunitatea Viile Noi. Pe drumul vieții l-a întâlnit pe tânărul Cornel Brezae, cu care s-a căsătorit în anul 1988. Au avut împreună doi copii, pe Adeline-Alice și pe Adriel-Daniel. Viorica s-a remarcat ca o soție iubitoare, devotată, având o fire optimistă, altruistă și fiind mereu cu zâmbetul pe față. Adesea și-a dat mâncarea de la gură celor care erau mai lipsiți decât ea.

În 2009, a apărut primul simptom de cancer, iar, în urma mai multor

investigații, diagnosticul s-a confirmat. La începutul anului 2012, boala a evoluat galopant și, pe 22 ianuarie 2012, s-a stins din viață.

Fiind conștientă de gravitatea stării de sănătate, deseori spunea: „Dacă Domnul mă cheamă la odihnă, să mă cheme repede, să nu sufăr.” Atitudinea sa curajoasă în fața bolii și a morții ne-a inspirat pe toți: „Nu vreau ca Domnul să mă vindece în mod miraculos; dacă m-ar vindeca, I-aș mulțumi, dar, dacă nu, nu-L voi întreba: *de ce?*”

Fii mesagerul Lui!

Congresul Național de Misiune

Mai are cineva nevoie de adventiști?

În luna septembrie 2004, uraganul Ivan a lovit orașul american Pittsburgh. În acest iureș sălbatic, au fost distruse locuințe, clădiri publice și orice edificiu care nu avea o structură solidă.

Printre instituțiile care au ajutat la reabilitarea orașului a fost și Biserica Adventistă, care s-a implicat pe mai multe planuri. Au fost organizate echipe pentru reabilitarea caselor, s-au deschis centre de instrumant pentru situații de urgență, centre de consiliere pentru dependenții de droguri și s-au oferit multe alte servicii.

Pe atunci, în orașul Pittsburgh erau foarte puțini adventiști.

După atenuarea efectelor uraganului, consiliul local al orașului a transmis organizației adventiste care lucra acolo că ajutorul adventist a fost suficient și că este timpul să se retragă.

— În orașul nostru sunt deja destule biserici, așa că nu mai avem nevoie de încă una, le-au spus edilii din Pittsburgh.

În timp ce situația era confuză, iar frații noștri nu știau care va fi cursul evenimentelor, cineva a sunat la consiliul local.

— Faceți o greșală dacă îi alungați pe adventiști din oraș. Ei s-au implicat foarte mult și au ajutat la refacerea orașului nostru. Avem nevoie de adventiști în oraș.

Cel care sunase era un preot romano-catolic. A mai sunat apoi un pastor luteran, transmițând același mesaj. După acesta, a sunat un director de școală, care le-a spus autorităților cât de mult a fost ajutat de adventiști la reabilitarea școlii. În total, mai mult de 20 de persoane publice și oficiali au intervenit, spunând:

— Avem nevoie de adventiști!

Ca urmare a acestor intervenții, Biserica Adventistă a rămas în Pittsburgh, iar lucrarea de acolo se dezvoltă în mod remarcabil.

Congresul de Misiune

Statisticile spun însă că doar 3 din 10 adventiști sunt implicați în viața comunității locale în care trăiesc. Însă planul divin este ca, în orice loc

unde se află adventiști, cei din jur să spună: „Avem nevoie de oamenii aceștia!”. Orice adventist care a experimentat el însuși beneficiile harului lui Dumnezeu ar trebui să fie un factor de influență în locul în care trăiește. Și, pe lângă impactul pe care ar trebui să îl aibă pe plan orizontal, un creștin adventist ar trebui să fie, în principal, un martor pentru Hristos și un predicator al speranței.

În jurul acestui mandat pe care Mântuitorul l-a dat bisericii Sale, s-a desfășurat în luna mai, la Stupini, primul Congres de Misiune organizat în țara noastră. Mottoul acestui eveniment a fost îndemnul: „Fii mesagerul Lui!”.

Într-o atmosferă de consacrare, cei aproximativ 250 de participanți și-au reînnoit decizia de a fi purtători de stindard. Pe parcursul celor 4 zile, au fost prezentate mai multe metode de misiune, astfel că fiecare participant a avut posibilitatea să preia ceea ce i se potrivea mai bine. De asemenea, reprezentanți ai conferințelor din România au împărtășit experiențe din toate activitățile misionare desfășurate în țara noastră. Acestea au întărit încrederea participanților că Dumnezeu lucrează pentru cauza Lui și au înflăcărât dorința tuturor de a lua parte la această măreață lucrare.

Invitații speciali ai acestui eveniment au fost Gary Krause, director al Centrului de Misiune de la Conferința Generală, Artur Stele, director al Biblical Research Institute, și Joseph Kidder, profesor la Universitatea Andrews.

Fiecare invitat a prezentat seminare și a dat mărturie din propria experiență despre lucrarea din câmpul misionar mondial. Instruirea practică, împletită cu chemarea la consacrare, a creat o atmosferă încărcată de simțământul datoriei și al urgentării lucrării misionare.

Metoda lui Hristos

Mesajul fr. Gary Krause a fost centrat în jurul metodei misionare a Domnului Isus. A fost prezentat un model misionar extras din exemplul Mântuitorului, prin care un misionar se poate apropia de oameni. Este un model simplu,

Gary Krause

Artur Stele

Joseph Kidder

natural și eficient, ce evită abordările neînțelepte. Acest model este constituit din cinci principii:

1. *Isus Se amesteca printre oameni.* În această epocă a individualismului, este din ce în ce mai tentant să ducem o viață de izolare. Putem trăi ani de zile într-un loc fără să știm cum îi cheamă pe vecinii noștri. Domnul Isus ne-a arătat că trebuie să trăim printre oameni.

2. *Lui Isus Îi păsa de nevoile oamenilor.* Domnul Hristos nu Se amesteca printre oameni ca să studieze „piața”, ci ca să le cunoască nevoile. Isus era sensibil la problemele oamenilor.

3. *Isus le slujea oamenilor.* Deși scopul principal al misiunii Domnului Isus era acela de a-i mântui pe oameni, mai întâi El le rezolva problemele imediate și concrete. Nu le oferea numai Pâinea vieții, ci îi învăța și cum să-și procure „pâinea cea de toate zilele”.

4. *Isus câștiga încrederea oamenilor.* Datorită actelor de vindecare și de mângâiere săvârșite pentru ei, oamenii își deschideau inima față de Mântuitorul. Simțeau că nu îi va trăda niciodată și că le poate astâmpăra nu numai foamea sufletului, ci le poate da chiar Pâinea vieții.

5. *Isus îi chema să-L urmeze.* Vindecați, hrăniți, mângâiați și iertați, oamenii se așezau la picioarele Domnului, gata să facă orice pentru El. Atunci, Isus le adresa chemarea de a-L urma și de a fi ei înșiși purtători de speranță în lume.

Aceasta era metoda misionară a Domnului Isus. De atunci și până astăzi, oricine a aplicat-o cu credințioșie și consacrare nu a dat greș în răspândirea Evangheliei.

„Roagă-te și lucrează!”

Această expresie tinde tot mai mult să fie clasată de mentalul colectiv adventist ca un alt dicton venit de la organizație, dar fără o relevanță deosebită pe plan concret. Acest lucru se întâmplă pentru că foarte puțini dintre noi au aplicat acest îndemn. Însă cei care au luat în

serios rugăciunea și lucrarea au văzut minunile lui Dumnezeu.

Rugăciunea este o condiție esențială a misiunii. Acesta a fost aspectul principal subliniat de fr. Joseph Kidder. Lucrarea noastră se bazează prea mult pe ce poate să facă omul, pentru că noi nu cunoaștem, dintr-o relație personală cu Hristos, ce poate să facă Dumnezeu.

În biserica primară, spunea fr. Kidder, 95% din activitate era acțiunea Duhului Sfânt, iar 5% constituia implicarea umană. Astăzi, din păcate, 95% din lucrarea bisericii este rezultatul intervenției omenești, iar Duhul Sfânt este lăsat să facă ce mai rămâne.

Cei care au fost dispuși să încerce eficiența rugăciunii nu au rămas fără răspuns. O doamnă pe nume Bedi a fost eliberată de puterea alcoolului prin rugăciune. Cunoscând astfel eficiența dialogului cu Dumnezeu, Bedi s-a hotărât ca ea însăși să se roage pentru ceilalți. Și-a făcut o listă de rugăciune, pe care o prezenta zilnic înaintea Domnului. Ca urmare a acestui lucru, 57 de persoane au primit bucuria mântuirii prin botez.

Fii mesagerul Lui!

Cu 2 000 de ani în urmă, Domnul Hristos a observat că holdele erau coapte, iar oamenii, pregătiți pentru a primi Evanghelia. Cei nepregătiți pentru această lucrare, atunci ca și acum, erau ucenicii Săi, care nu înțeleseseră încă misiunea pe care o aveau de îndeplinit. Isus i-a îndemnat atunci: „Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui!” (Matei 9:38).

Acesta a fost și gândul care a însuflețit participanții la finalul primului Congres de Misiune organizat în țara noastră. Mulți dintre cei care au luat parte la lucrări au plecat cu dorința de a fi mesagerii lui Hristos sau de a face această lucrare cu mai multă credințioșie.

Tu vrei să fii mesagerul Lui? ■

Iosif Diaconu este redactor al revistei CURIERUL ADVENTIST.

Povestește tot ce a făcut Domnul!

Pentru început, vă invit să facem un exercițiu de imaginație!

Părea o zi la fel ca toate celelalte. Nimic nu prevestea ceva special. Aceleași imagini neplăcute. Se uita la el și vedea rănilor pe care și le pricinuiseră și urmele loviturilor primite, iar lanțurile de la mâini și de la picioare îi provocau o mai mare nervozitate. Prin mintea lui răvășită treceau, ca prin ceață, amintiri ale familiei și ale prietenilor săi, pe care nu îi mai văzuse de atâta vreme. Un zâmbet aproape șters îi apărură în colțul gurii. Erau amintiri plăcute, care păreau atât de departe acum.

Era singur, fără prieteni, locuia printre mor-minte, huiduit și hăituit de oameni. Cei care erau din același loc cu el și-l cunoșteau îl bătuseră și îl alungaseră. Nu-l mai doreau printre ei. Revenise de atâtea ori la ei, dar mereu îl scosese afară din sat. Nu dorea decât să stea cu ei! Ajunseseră să-l și lege ca să nu mai vină la ei. Durerea fizică și emoțională îl făcea să țipe pe munți. Acum stătea printre stânci, aproape de mare. Cum ajunsese în acest loc, nu mai știa. De cât timp era în situația aceasta, nu mai știa.

Speranța

Privea marea. Îi plăcea să se uite la mare, să vadă bărcile. Își dorea atât de mult să urce într-o barcă și să plutească în voia valurilor. Dar cine l-ar fi luat pe el într-o barcă?

În timp ce privea marea, văzu un grup de persoane coborând dintr-o barcă și îndreptându-se spre țarm. Privirea îi fu atrasă de Cel care era în fruntea grupului. Era ceva pe fața Sa ce nu mai văzuse niciodată. Văzu că nu Se sperie și nu fuge de el. Începu să alerge spre El. Ajunse în fața Lui și, fără să vrea, căzu în genunchi. Era ceva la acea Persoană.

Deschise gura ..., dar încă o dată cei care-i chinuiau mintea vorbiră în locul lui. Oare ce va face Acela din fața lui?

Stând plecat în fața Sa, auzi aceste cuvinte:

— Duh necurat, ieși afară din omul acesta!

Deodată, mintea îi fu eliberată și, pentru prima dată după mult timp, putu gândi liber. Își ridică ochii, Îl privi și înțelese că este iubit. Își exprimă recunoștința față de Cel care-l vindecase. Cei care Îl însoțeau îl îmbrăcară. Ce bine e să simți din nou atingerea hainelor!

Porunca

Un singur gând vibra în ființa lui: să fie pentru totdeauna cu Cel care-l vindecase. Își exprimă dorința de a-L însoți, dar, spre surprinderea lui, Isus nu îi dădu voie.

Pentru o clipă, se gândi că este din nou respins. Nici acum nimeni nu are nevoie de el? Ce va face? Unde se va duce? Era convins că va avea un loc lângă Cel care-l vindecase. Toate aceste îndoieli și întrebări dispărură când Domnul Isus îi spuse că are o misiune pentru el.

— Am nevoie de tine! Eu știu cum e să fii alungat și urmărit pas cu pas. Cei care te-au gonit și te-au legat pe tine Mă alungă și pe Mine. Nu mă primesc în satul acesta. Însă eu îi iubesc și doresc să știe cât de mult Îmi pasă de ei. Mergi și povestește-le ce am făcut pentru tine! Asta este misiunea ta. **Fii mesagerul Meu!**

Atunci înțelese că are un sens în viață. Va merge și le va spune tuturor ce i s-a întâmplat. Și plecă.

Merse la ai săi și începu să le povestească misiunea. Toți rămăseră uimiți de această schimbare. Apoi merse și în celelalte sate ca să spună despre Salvatorul lui.

Misiunea fu îndeplinită.

Schimbarea

Cu siguranță, mesajul acestei relatări din Marcu 5:1-20 este și pentru noi. Vă invit să descoperim împreună lecțiile spirituale din acest pasaj.

Nu știm cum ajunsese omul acesta sub stăpânirea unei legiuni de demoni (în vremea res-

pectivă, o legiune romană avea aproximativ 5 600 de soldați). Ne este foarte greu să ne imaginăm ce făceau demonii cu el și prin el. Citim în Scriptură doar modul în care se comporta și ce atitudine aveau față de el cei ce-l cunoșteau.

Nu este de mirare că oamenii îl legau și nu-l doreau la ei în localitate. Cine și-ar dori un astfel de vecin? Locuia printre morminte, morții nu-l deranjau și nu erau deranjați de persoana lui. Demonii îl chinuiau, arătându-și puterea lor distrugătoare. „Orice asemănare cu ființele omenești părea că fusese ștearsă de demoni” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 337, în orig.).

Fiind stăpânit de demoni, el a alergat spre Isus. Domnul i-a văzut starea și l-a eliberat de puterea întunericului. Acum putea sta liber în fața Creatorului său. Urmele stăpânirii demonilor dispăruseră. Arăta altfel.

Ucenicii l-au îmbrăcat și au vorbit cu el. După multă vreme, cineva stătea de vorbă și cu el. În acest context, și-a exprimat dorința de a-L urma pe Isus. Spre surprinderea lui și probabil a tuturor celor prezenți, nu a fost lăsat să-L însoțească. O rugăciune al cărei răspuns a fost negativ. „Isus nu i-a dat voie” (vers. 19). Ar fi putut să-L însoțească, însă Domnul Isus avea în vedere un alt plan pentru el și pentru alții.

„Du-te acasă la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine!” (vers. 19).

Să mergi și să spui ce ți-a făcut Domnul! Cum vi se pare: greu sau ușor? Omul nu ascultase nicio predică, nu văzuse nicio minune, stătuse doar câteva minute cu Eliberatorul și totuși a fost trimis într-o misiune de evanghelizare – să pregătească terenul pentru o altă ocazie.

Mă tot gândesc cum au reacționat cei din familia lui când l-au văzut, ce au spus vecinii, cei ce-l legaseră, cei ce-l alungaseră ... Nu știu. Știu că au rămas uimiți. Uimiți de ce? De minunea în sine sau de cel vindecat și de mesajul său? Îmi place să cred că mesajul transmis cu putere era cel care îi uimea.

Nu petrecuse mult timp cu Domnul Isus, dar avea ce spune și o făcea cu toată convingerea. Nu vorbea despre alții, vorbea despre sine și despre

Cei de lângă noi au nevoie de o predică trăită. Cea mai bună predică rostită vreodată este „Dumnezeu mi-a schimbat viața”.

ce a făcut Dumnezeu pentru el. A fost primul misionar din zona Decapole.

Acum, oamenii doreau să-l vadă pe Cel ce făcuse minunea. Regretau că Îl alungaseră pe Cel ce le dorise binele. În mila și în dragostea Sa, Dumnezeu le-a mai oferit o posibilitate și, când Isus S-a întors, L-au primit.

Chemarea

Cei de lângă noi au nevoie să audă ce a făcut Domnul pentru noi. Au auzit prea multe predici, au văzut prea multe programe (sunt foarte bune), dar ... au nevoie și de altceva.

Au nevoie de o predică trăită. Să le spunem că și noi avem luptele noastre, că și noi cădem, dar ne ridicăm prin harul lui Dumnezeu, că eșecul poate fi transformat în biruință doar prin mila lui Dumnezeu. Când mergem să le spunem din propria viață, mesajul va fi primit altfel. Se vor vedea urmele prezenței lui Dumnezeu în viața noastră. E cea mai bună predică rostită vreodată – Dumnezeu mi-a schimbat viața!

Prezintă-L pe Isus oriunde și, dacă este nevoie, folosește și cuvinte!

Dumnezeu are nevoie de fiecare dintre noi. Și astăzi întreabă: „Cine va merge pentru Noi?” Și astăzi este nevoie de mesageri pentru Dumnezeu. El dorește să revină acolo unde nu a fost primit și unde a fost alungat. Cine să meargă în acele locuri și să vorbească despre dragostea Lui? Aceasta este misiunea mea și a ta.

Astăzi ne roagă pe fiecare: „Du-te acasă la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul!” **Fii mesagerul Meu!** ■

Ciprian Iorgulescu este directorul Departamentului Școala de Sabat și Lucrare Personală, Uniunea de Conferințe.

Metode de misiune

Articolul de față este o colecție de metode prin care le putem duce oamenilor Evanghelia Împărăției. Ele au fost prezentate în cadrul Congresului Național de Misiune, desfășurat la Stupini, în perioada 9-12 mai 2012.

Dat fiind că, la scrierea acestui articol, au participat opt autori cu stiluri diferite, cititorul va observa mai multe tipuri de abordare. Totuși, ca și în cazul Bibliei, unde există 66 de cărți, dar un singur mesaj, și în cazul de față, mesajul fiecăruia se încadrează în marea temă a lucrării misionare.

Am încercat să acoperim o gamă cât mai largă de metode misionare, astfel încât fiecare cititor să găsească una care i se potrivește și să se străduiască să o pună în aplicare spre slava lui Dumnezeu și mântuirea semenilor.

Studii biblice în cămin

„Înțelegi tu ce citești?” Această întrebare rămâne un punct de referință pentru fiecare generație de vestitori ai Împărăției. Prea adesea, preocupată de doctrine, proiecte și programe, biserica, prin membrii ei, uită de oamenii care au nevoie nu doar să afle, ci să și înțeleagă și să aplice în viața lor mesajul de dragoste al lui Isus.

În fiecare zi, ca și apostolii de pe vremuri, întâlnim oameni care au nevoie să-L vadă pe Isus. Unii au primit ori primesc Bibliei sau alte materiale din care pot afla informații valoroase ce privesc mântuirea. Dar întrebarea lui Filip încă răsună: „Înțelegi tu ce citești?”

Pentru a fi de folos unui suflet, misionarul lui Hristos aleargă, observă, analizează, creează relații și se pune la dispoziția lui Dumnezeu pentru a-I aduce la îndeplinire planurile. Și astăzi este nevoie de cineva care să-i însoțească pe cei care sunt atinși de Cuvânt în descoperirea frumuseții tainelor Scripturii. Dar cine să fie? „Cine să meargă pentru Noi?”, se aude chemarea cerească. Din comoditatea creștinului secolului al XXI-lea, Dumnezeu așteaptă și de la mine, și de la tine un răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”

Dar unde să-i găsească pe cei interesați să studieze? Pe genunchii rugăciunii! Duhul Sfânt îi va conduce pe toți cei ce se pun la dispoziția Sa către acele persoane pe care El le-a văzut mai înainte ca aceștia să le cunoască. Ocaziile vin și trec, oameni care Îl caută pe Dumnezeu sunt pretutindeni. Dar cineva trebuie să pună întrebarea, cineva trebuie să fie dispus să-i invite la studii biblice.

Orice credincios care-L cunoaște personal pe Isus poate să studieze Biblia cu cineva. Poate că multe detalii încă vor avea nevoie de aprofundare, poate că nivelul de educație al celor cu care studiem trebuie corelat cu propriul nivel, dar întotdeauna vor fi oameni care au nevoie de ceva mai mult.

Pe parcursul întâlnirilor de studiu, care nu ar trebui să fie mai lungi de 45-60 de minute, se leagă frumoase relații de prietenie. Studiind cele mai semnificative 10-15 versete cu privire la subiectul abordat, într-o manieră inductivă, relațiile se leagă nu doar între oameni, ci mai ales cu Mântuitorul. Astfel, pas cu pas, fiecare studiu trebuie să conducă la o decizie, fără grabă și fără întârziere.

Acolo și atunci când credincioșii s-au implicat în predarea de studii biblice, numărul celor care L-au primit pe Mântuitorul a crescut considerabil, viața bisericilor a fost resuscitată, iar tensiunile au scăzut. Studiarea Bibliei împreună cu altcineva aduce redeșteptare și bucurie mai întâi celui care ține aceste studii.

Poate că în această vară, printre planuri de vacanță sau în timp ce adunăm în hambare roadele, e vremea să ne luăm un timp special de rugăciune personală și în grupele Școlii de Sabat și, în anul misionar care ne stă în față, să încercăm să avem în fiecare familie o clasă de studiu biblic. Plantând sistematic sămânța Evangheliei prin studii biblice personale, ne vom bucura de belșugul de roade din hambarul cerului. ■

Dorin Albu

Misiune în cartier

Umbrele zilei și ale nopții coboară ritmic peste orașele noastre. Suferința, singurătatea, sărăcia și lipsa unui loc de muncă învaluiе într-un val frenetic sufletele oamenilor. Mergând din casă în casă, misiunea noastră este în primul rând să ascultăm. Să ascultăm noi povești de viață și să avem capacitatea de a discerne esențialul de mercantil. De fiecare dată ne spunem că o

poveste de viață mai zguduitoare decât ultima nu o să mai auzim. Până la prima ușă, până la prima privire, până la primele lacrimi ... Ne grăbim într-acolo pentru a fi invitați înăuntru călduros. Apoi, cu speranță de mai bine, ne sunt povestite situațiile.

Ne întoarcem acasă, gândindu-ne fiecare, în sufletul nostru, la ce oameni noi am mai întâlnit și azi. Și memoria uneori ne joacă feste. Uităm ușor, parcă prea ușor, unde s-a plâns. Ni se pare totuși că această uitare este o mare binecuvântare pentru noi. Cum am putea strânge în suflet, uneori, atâta durere? Atâtea întrebări fără răspunsuri?

Craiova este un oraș cu aproximativ 260 000 de locuitori, iar în cartierul Craiovița, unde lucrăm noi, se află condensată o populație de circa 90 000 de locuitori. O treime din oraș locuiește în acest cartier nou al Craiovei. Lucrarea noastră

constă, în principal, în abordarea oamenilor la casele lor. Stăm de vorba cu ei, le facem câteva măsurători de sănătate, le recomandăm apoi câteva cărți care i-ar putea elucida în unele aspecte ale vieții unde ni se pare că întâlnim carențe sau goluri. Îi invităm apoi la cluburile de sănătate din oraș, pe care intenționăm să le ținem pentru binele lor.

Misiunea noastră este aceea de a ne amesteca printre ei, de a le înțelege bucuriile și necazurile, de a le ușura durerea, în măsura în care putem, de a aduce un strop din binecuvântarea cerului în casele lor, unde domnește, cel mai adesea, neliniștea și neștiința. Sau ingratitudea. Sau durerea ... Și uneori toate la un loc.

Trăim și lucrăm contracronometru. Am observat asta de atâtea ori. De aceea, binele pe care suntem chemați să îl facem trebuie făcut repede. Pentru că viața noastră este scurtă și prea imprevizibilă, de la o zi la alta, pentru a ne permite să pierdem timpul. Este un timp scurt și prețios pentru fiecare dintre noi. Am înțeles asta când l-am întâlnit pe domnul Burducea Vasile, care avea ambele picioare tăiate din cauza unui diabet nemilos, am înțeles asta când l-am întâlnit pe domnul Răduca Felix, care își pierduse toți membrii familiei (mama, tata și fratele) în urma decesului prin atac vascular cerebral, am înțeles asta la fiecare diagnostic care ne stârnea curiozitatea și stupefarea. Și poate cel mai tare ne uimește suferința copiilor care au nevoie de un cuvânt plin de speranță și de viață. De aceea, Dumnezeu ne trimite să aducem viață, speranță și bucurie, pentru că El este Domnul vieții, al speranței și al bucuriei. ■

Valeria Mitroi

Misiune în școli și licee

Luând în considerare sfatul înțeleptului Solomon din Proverbele 22:6: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și, când va

îmbătrâni, nu se va abate de la ea”, este clar că, pentru a vedea pe viitor rezultatele dorite, investiția trebuie făcută acum.

Așadar, lucrez în școli și licee pentru că am fost școlar, preadolescent, adolescent și știu care sunt problemele acestei vârste. O întrebare care se ridică aici este: Mai putem face ceva pentru generația aceasta atât de dezorientată etic și moral? Răspunsul este: Da! Însă „lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu” (Zaharia 4:6). Iar Duhul Lui are nevoie de un trup în carne și oase. Ești de acord să te pui la dispoziția lui Dumnezeu?

Copiii și adolescenții sunt încă un teren fertil. Ei au încă în această perioadă sensibilitatea aceea de a răspunde schimbării. Pentru care alt motiv să mai lucrăm în școli? Pentru că încă există această libertate. Pentru că încă există deschidere, receptivitate, apreciere. Putem lucra aici pentru că îi găsim pe toți copiii adunați la un loc.

Când să lucrăm? În primul rând, în timpul anului școlar. În al doilea rând, la orele de dirigenție, oferind alternativă, sens și gust acestor ore.

Cum să lucrăm? Calculatorul, videoproiectorul și seminările preluat sau concepute personal sunt elementele minime necesare pentru această activitate.

Ce seminare putem prezenta?

a) **„Gândește cutezător”**. Nu e copil, învățător, profesor sau director care să fi văzut acest seminar educativ și să nu-l fi apreciat. Experiența doctorului Ben Carson este captivantă. O elevă de clasa a XII-a mi-a făcut următoarea mărturisire, la doi ani după participarea la seminar: „Mă gândesc ce mult aș fi pierdut dacă aș fi lipsit în ziua aceea de la școală sau dacă aș fi participat doar la seminar și nu aș fi luat nicio carte. Aceste cărți mi-au schimbat viața în bine, m-au motivat să am o viață onorabilă.”

b) **„Anturajul”**. După ce avem o percepție diferită asupra vieții, prin exemplul dr. Ben Carson, este timpul să învățăm ce anume să evităm. Seminarul „Anturajul” ne pune în gardă cu privire la consumul de tutun, alcool și droguri, oferindu-ne o soluție pentru o viață morală.

c) **„Criza identității”**. Preadolescența și adolescența sunt intersecțiile vieții. Stați la semafoare!

d) **„Vocile iubirii”**. Învăța să ascuți inteligent vocea hormonilor, a inimii și a rațiunii!

Alte seminare foarte utile pot fi: „Formarea obiceiurilor”, „Prietenii sistemului imunitar”,

„Întoarcere la etichetă”, „Secretele părintelui deplin”. Acum e timpul să punem temelie pe stâncă.

Astfel, putem vedea împlinindu-se în dreptul tinerilor cuvintele care se spuneau despre adolescentul Isus: „Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:52). ■

Daniel Glodeanu

Misiune în orașele mici și mijlocii

Mesajul Domnului Hristos: „Veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Faptele apostolilor 1:8) ne responsabilizează față

de toate zonele lumii, însă așază orașele în primul planul misiunii noastre. Privind întinderea unui oraș, orice om este încercat de un sentiment de neputință, dar avem făgăduința Domnului: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele” (Matei 28:20).

Demararea unui proiect de plantare a unei biserici într-un oraș fără prezență adventistă sau cu o prezență adventistă slabă necesită realizarea următoarelor etape: (1) găsirea unui om dispus să lucreze, (2) identificarea și motivarea resurselor care vor constitui sprijinul moral, uman și financiar pentru realizarea proiectului și (3) elaborarea și derularea unui proiect detaliat, pe termen lung, care să țină cont de toți factorii, dar în mod special de contextul socio-religios al orașului respectiv și de istoricul acțiunilor evanghelistice desfășurate anterior în zonă.

Găsirea unui om dispus să lucreze și pregătirea lui au presupus întotdeauna timp și viziune din partea unui strateg de factura lui Barnaba (Faptele apostolilor 11:25-26). Profilul misionarului se regăsește în persoana lui Saul din Tars: să-L fi

întâlnit pe Isus, să fie convins că e chemat de Duhul Sfânt, să fie îndrăgostit de Scriptură și de biserică, să fie dispus să colaboreze, să învețe și, la nevoie, să fie chiar salahor pe șantier, să fie dispus să lucreze chiar dacă nu va mai fi plătit.

Identificarea și motivarea resurselor. O biserică puternică, un district sau mai multe districte asociate pot oferi sprijinul moral, uman și financiar în elaborarea și realizarea unui asemenea proiect. Prin predici și vizite făcute membrilor, se pot constitui grupe de rugăciune și de acțiune care să se implice în fiecare etapă a planului elaborat de comitet și asumat de biserică prin vot și apoi prin punerea mâinilor pentru consacrarea misionarului în lucrarea respectivă (vezi Faptele apostolilor 13:2-3).

Pregătirea terenului presupune acțiuni de identificare a celor interesați și acțiuni de creionare a imaginii Bisericii Adventiste, precum: sondaje de opinie Radio Vocea Speranței, prezentarea postului de televiziune Speranța TV, acțiuni de colportaj, vizitarea bisericilor din localitate, biblioteca mobilă, asistență spirituală în spital, seminare în instituții, Școala Biblică de Vacanță, TinSerV, acțiuni sociale sau concerte tematice cu ocazii speciale. Este important ca, o dată pe lună, să se desfășoare acțiuni din casă în casă la care să participe membrii bisericii cu vârsta cuprinsă între 16 și 60 de ani, pentru a transmite mesajul că Biserica Adventistă e alcătuită din mai mult decât un misionar „pri-pășit” în zonă.

Acțiuni de semănare. Seminare de familie, în funcție de nivelul participanților, seminare publice, stand al colportajului în locuri strategice, participarea la grupe de studiu și rugăciune ale altor biserici, promovarea seminarelor Sola Scriptura, cluburi de Exploratori.

Campanii publice de impact în locuri centrale, cu semnificație, desfășurate într-un timp potrivit pentru publicul-țintă.

Cuibul nou – locul de întâlnire. Locuitorii unui oraș mic sau mediu¹ se cunosc între ei aproape ca la sate, de aceea locul unde va fi construită noua biserică e deosebit de important. Noua grupă poate funcționa fie într-un local public închiriat, fie într-o casă închiriată (atenție la istoria casei: să nu fie rău famată), fie într-o biserică nou-construită (cu cât mai repede, cu atât mai bine). Știm că un loc cât mai central e un atu important.

¹ Orașele care au o populație de până la 60 000 de locuitori.

Consolidarea noii bisericii presupune: organizarea grupei după primele botezuri, prezența permanentă a misionarului până la formarea liderilor locali, prezența regulată a unor vorbitori din bisericile apropiate (în special membrii comitetului din biserică care sprijină proiectul), programe muzicale, studierea în mod regulat a doctrinelor biblice.

Succesul depinde de o relație constantă, vie, sub călăuzirea Duhului Sfânt, între toate nivelurile bisericii pe care le implică proiectul respectiv. ■

Carol Potocian Băndean

Lucrarea misionară medicală

Este Dumnezeu interesat de sănătatea omnirii? Trebuie oare să ne concentrăm mai mult asupra acestui subiect? Personal, cred că niciodată nu s-a investit mai mult în sănătate ca în zilele noastre. Se fac cercetări costisitoare, spitalele sunt dotate cu aparatură sofisticată, există programe naționale de sănătate, și totuși populația devine mai bolnavă și mai abătută. Problemele cardiovasculare și cancerul sunt doar două dintre cele mai temute boli de astăzi. Bolile psihice tind să devină o problemă majoră în lumea occidentală. Un studiu al Colegiului European de Neuropsihofarmacologie arată că mai mult de 164 de milioane de oameni din Uniunea Europeană, adică peste 38% din populația europeană, suferă de o tulburare mintală în fiecare an.

Dumnezeu arată că privește omul ca întreg, fiind interesat de toate aspectele ființei. El dorește să avem o viață completă și făgăduiește: „Dacă vei asculta cu luare-aminte glasul Domnului, ... nu te voi lovi cu niciuna din bolile cu care am lovit pe egipteni, căci Eu sunt Domnul, care te vindecă” (Exodul 15:26). Nu întâmplător, Isus a acordat un timp atât de prețios vindecării semenilor.

Omenirea, în adâncul ei, simte că a pierdut ceva prețios. Această pierdere, înainte de toate,

este resimțită pe plan fizic. Cu alte cuvinte, putem spune că pe pământul acesta sunt *două categorii de oameni*: unii care sunt deja bolnavi, iar alții care se vor îmbolnăvi. Așadar sănătatea este o nevoie stringentă, primordială și globală, care trebuie avută în vedere. „Dumnezeu intenționează ca lucrarea misionară medicală să pregătească o cale pentru prezentarea adevărului mântuitor pentru acest timp” (*Mărturii*, vol. 6, p. 293, în orig.).

Lucrarea misionară medicală este o *oportunitate neexplorată*. Acum, când sunt atâtea cadre medicale care doresc să colaboreze, când există o abundență de materiale electronice, de literatură medicală și posibilitatea de testare rapidă, ar fi păcat să nu acționăm. În cursul săptămânii, ușile comunităților noastre pot fi deschise pentru a le sluji oamenilor.

Câteodată, lucrarea medicală este singura cale prin care ajungem la inimile oamenilor. „Faceți lucrare misionară medicală! Astfel, veți reuși să vă deschideți o cale spre inimile oamenilor și veți pregăti terenul pentru o proclamare mai hotărâtă a adevărului” (*Evangelizare*, p. 514, în orig.). ■

Bíró András-Csaba

Misiune pentru femei

„Un cuvânt spune Domnul, și femeile aducătoare de vești bune sunt o mare oștire” (Psalmii 68:11). Lumea noastră se află într-o continuă schimbare. Toate generațiile au cunoscut frământări, căutări, schimbări, dar ce se întâmplă astăzi ne ajută să înțelegem corect profetația care spune că „mișcările finale vor fi rapide” (*Sfaturi pentru biserică*, p. 37, în orig.).

De aceea, metodele de evangelizare folosite de alte generații, nu foarte îndepărtate, nu mai sunt eficiente acum, la început de secol XXI. Cei care au fost implicați în marile mișcări misionare tradiționale erau, de obicei, bărbați. În secolul al XIX-lea, era nevoie de

temerari care să străbată distanțe lungi până la popoare păgâne, la triburi sălbatice.

Atunci, chiar era nevoie de bărbați curajoși care să-și sacrifice, dacă era necesar, chiar viața.

Dar acum, când secularismul i-a cuprins chiar și pe vecinii noștri creștini, nici nu mai trebuie să călătorim așa departe. Oamenii care trebuie salvați sunt foarte aproape de noi. Sunt în cartierul nostru. Și o mare parte din această societate fără speranță o constituie femeile.

Așa că am început să ne gândim serios la această provocare. Cunoscând experiențele biblice pe care le-au avut „misionarele” (cum ar fi samariteanca de la fântâna lui Iacov sau Maria Magdalena, care a fost prima crainică a învierii lui Isus), am prins și noi curaj, femeile din Conferința Muntenia. Ideea a pornit de la Eliza, care a realizat strategia, programul fiind ulterior îmbogățit de alte femei din conferință. Programul poartă un nume generic – „Răsfăț pentru suflet de femeie”. A fost deja ținut într-o mulțime de orașe mari și mici și în diferite alte localități. Programul este captivant, pentru că se dezbate teme specific feminine, dar la loc de cinste se află mesajul spiritual din Evanghelia veșnică, transmis într-o formă pregătită special pentru inima sensibilă a femeii.

Așadar Cuvântul lui Dumnezeu are un loc central în aceste prezentări, dar celelalte puncte care ornează temele de bază au, de asemenea, un impact puternic. E vorba de prezentări medicale specifice, prezentări de nutriție cu degustări, dar și alte seminare, sfaturi și idei dintr-o mulțime de domenii de interes major. Toate prezentările sunt făcute de specialiști – medici, profesori, persoane cu o bună pregătire în domeniile lor. Însă cel mai important lucru este că toate aceste persoane sunt ... femei. Deci programul „Răsfăț pentru suflet de femeie” este pregătit și prezentat de femei și este creat special pentru femei.

Această lucrare presupune răvnă, spirit de sacrificiu și dispoziția de a ne așeza talanții în mâna Aceluia care poate să-i înmulțească. Și, în același timp, va fi împlinită și dorința noastră de a sluji pentru slava lui Dumnezeu și pentru mântuirea sufletelor. ■

Liliana Radu

Misiune pentru VIP-uri și autorități

Când Isus i-a trimis pe discipolii Săi, spunându-le: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile ...” (Matei 28:19), El ne-a transmis ideea că este preocupat de *toți* oamenii, chiar și de cei din înalta societate, din elită, de cei cu diferite responsabilități sociale.

De ce însă avem rețineri când trebuie să abordăm această categorie de oameni? De ce o neglijăm? Poate din cauza numeroaselor noastre prejudecăți, a experiențelor pe care le-am avut în trecut cu persoane din această categorie sau a lipsei noastre de pregătire pentru a face față unor discuții pe măsură! Totuși vedem astăzi o preocupare destul de mare a acestor oameni pentru ezoteric și supranatural, ceea ce denotă un gol lăuntric, care se vrea umplut cu ceva.

Mântuitorul Și-a dat viața pentru *toți* și El s-a preocupat de *toți* oamenii. Nimeni nu trebuie neglijat, cu atât mai mult cei care, prin statutul și responsabilitatea lor, au o poziție de influență în societate. Și ei au o inimă care se poate deschide Duhului Sfânt.

În legătură cu acest subiect, Inspirația divină ne dă sfaturi destul de clare. Voi sublinia câteva idei din citatele prezentate mai jos:

E nevoie de persoane potrivite, viziune spirituală, pregătire și fonduri speciale pentru acest domeniu. „Unii sunt în mod deosebit potriviți să lucreze pentru cei din clasele sociale superioare. Aceștia ar trebui să ceară înțelepciune de la Dumnezeu pentru a ști cum să ajungă la inima acestor persoane, astfel încât întâlnirea cu ele să nu fie una obișnuită, ci una care, printr-un efort personal și o credință vie, să le facă pe deplin conștiente de nevoile sufletului și să le ajute să cunoască adevărul așa cum este el în Isus.” (*Divina vindecare*, p. 213, în orig.)

Metodele folosite trebuie adaptate situației: „Când a prezentat Evanghelia înaintea adunării din Areopag, Pavel a răspuns logicii cu logică, științei cu știință, filosofiei cu filosofie. Cei mai înțelepți ascultători ai săi au fost uimiți și reduși la tăcere. Cuvintele sale nu puteau fi contrazise. Dar efortul acesta nu a adus prea multe roade.

Puțini au fost convingși să accepte Evanghelia. Din acel moment, Pavel a adoptat o manieră diferită de lucru. A evitat argumentele sofisticate și dezbaterile teoriilor și, cu simplitate, i-a îndreptat pe oameni către Hristos, Mântuitorul păcătoșilor.” (*Ibidem*, p. 214, în orig.)

Personalul medical și pastorii trebuie să colaboreze în lucrarea pentru aceste categorii de persoane: „Aceste instituții [sanatoriile și instituțiile noastre de sănătate] trebuie să fie monumente ale lui Dumnezeu, în care puterea Sa vindecătoare să ajungă la toate păturile sociale: de sus sau de jos, bogați sau săraci.” (*Sfaturi pentru sănătate*, p. 219, în orig.)

Este nevoie de o strategie bine alcătuită: „Mentalitatea voastră trebuie să fie pe măsura măreției lucrării. Planurile voastre înguste și ideile voastre limitate nu trebuie să se regăsească în metodele de lucru pe care le întrebuințați. ... Pe cât posibil, mergeți mai întâi la cei din înalta societate, dar nu-i neglijați nici pe cei din clasele inferioare. ... Dacă veți avea ca țintă să ajungeți la cei din clasele cele mai înalte, veți reuși cu siguranță să ajungeți și la clasele de jos.” (*Evanghelizare*, p. 553, în orig.)

Lucrarea perseverentă poate avea o influență nebănuită: „Dumnezeu le cere lucrătorilor să meargă la cei din înalta societate; aceștia, dacă vor fi convertiți, vor putea, la rândul lor, să lucreze pentru cei cu același statut social. ... Domnul lucrează la inima unor persoane cu talente și influență, conducându-i să ia legătura cu cei ce vestesc ultima solie de har pentru lume.” (*Ibidem*) ■

Pavel Memete

Înviorare prin misiune externă

Pentru noi, cei ce mărturisim că așteptăm revenirea în slavă a Domnului Isus Hristos, trezirea spirituală nu este doar necesară și importantă, ci și imperativă. Toate trezirile autentice din trecut au fost declanșate de o intensă acțiune de mijlocire spirituală. Secretul adevăratei treziri este același și astăzi.

Misiunea externă poate crea un context favorabil reaprinderii focului pe „altarul rugăciunii”, ceea ce are ca

rod trezirea spirituală. De ce misiune externă? Deoarece misiunea externă:

- ne determină să ieșim din spațiul nostru de confort și siguranță și să ne așezăm pe „câmpul marii lupte”;

- ne ajută să venim în contact cu nevoile oamenilor, iar asta trezește spiritul de empatie și de mijlocire;

- ne ajută să percepem viața așa cum este ea în realitate.

Dacă, la botez, am experimentat învierea unui nou-născut, misiunea externă aduce în viața noastră învierea unui ucenic matur.

Domnul Isus ne descoperă succesiunea etapelor progresive ale pregătirii, în experiența „pescuirii minunate” (Luca 5:1-4).

La început, misiunea noastră personală se desfășoară în cercurile mai restrânse ale familiei și bisericii locale (vers. 2 – *spălăm mrejele*). Ținem apoi studii biblice sau chiar întâlniri evanghelice, dar păstrăm spațiul de confort și un anumit grad de siguranță (vers. 3 – *o depărtăm puțin de la țărni*).

Apoi, suntem chemați și trimiși în „larg” pentru un timp mai scurt sau mai lung, părăsind locul de siguranță temporară și riscându-ne viața pentru cauza lui Dumnezeu (vers. 4 – *ne aruncăm mrejele pentru pescuire*).

După ce am trecut prin aceste etape de pregătire pentru misiune, acum, privind înapoi în timp, observ cum Domnul Isus a pregătit ocazii pentru fiecare etapă și m-a ajutat să trec cu El prin toate.

Călătoriile misionare în Ucraina, Republica Moldova, Serbia, apoi Africa mi-au oferit cadrul în care suferința, sacrificiul și durerea m-au adus mai aproape de Isus și de cei nevoiași. După o astfel de experiență, oricine va fi dispus să treacă printr-o nouă experiență aparținând unei noi etape.

Tinerii cu care am mers în Serbia (doar pentru trei zile, ca să distribuim cărți din casă în casă) erau entuziasmați de experiența trăită și doreau s-o repete. Însă tinerii cu care am fost în Africa, în deșertul Kalahari, s-au schimbat atât de mult, încât s-au botezat.

În fața noastră stă o mare provocare: câmpurile de lângă noi, zonele albe mai îndepărtate și câmpul mondial – toate acestea, în contextul globalizării și al formării noii ordini mondiale. Acum chiar este timpul secerișului. Misiunea îi face pe oameni mai frumoși și mai fericiți. Secerișul adună poporul laolaltă. Vino la seceriș și dă slavă Celui ce te-a chemat! ■

Ioan Stinghe

„Solia îngerului al treilea devine un strigăt tot mai puternic, iar voi nu trebuie să vă simțiți liberi să vă neglijați datoria, așteptându-vă în același timp să primiți o mare binecuvântare în momentul când, fără niciun efort din partea voastră, va avea loc o redeşeptare extraordinară. ... Trebuie să vă curățați vasul astăzi, dacă vreți să fie gata pentru roua cerească, pentru căderea ploii târzii; căci ploaia târzie va veni, iar binecuvântarea lui Dumnezeu va umple fiecare suflet curățat de orice întinare. Ceea ce avem noi de făcut astăzi este să-I supunem sufletul Domnului Hristos ca să fim pregătiți pentru momentul în care vor veni de la Domnul vremurile de înviere, pregătiți pentru botezul cu Duhul Sfânt. ...

În loc să trăim tot așteptând vreun timp deosebit de entuziasm, ar trebui să folosim cu înțelepciune ocaziile prezente, făcând tot ce este necesar pentru ca sufletele să fie mântuite. În loc să ne epuizăm energiile minții în speculații cu privire la vremurile și soroacele pe care Domnul le-a pus sub stăpânirea Sa, ascunzându-le de oameni, ar trebui să ne lăsăm conduși de Duhul Sfânt, să ne îndeplinim datoriile, să le oferim sufletelor care pier din lipsa adevărului pâinea vieții, neamestecată cu păreri omenești.”
(Ellen G. White, *Evanghelizare*, p. 701-702, în orig.)

Comunitatea „Filadelfia”, Buzău

Cu toate că prezența adventistă pe meleagurile buzoiene are o vechime de peste 100 de ani, în tot acest timp, comunitatea din acest oraș a cunoscut o istorie zbuciumată, cu repetate mutări și inerente implicații cauzate de perioadele marcate de război și regimuri autoritare.

Biserica „Filadelfia” a luat ființă la scurt timp după Revoluție, fiind situată în cartierul Simileasca. De atunci, prezența bisericii noastre în cartier a avut un impact deosebit, contribuind, prin harul Domnului, la schimbarea climatului în această zonă locuită în majoritate de romi. Puterea Evangheliei de a schimba vieți s-a vădit aici atât prin cele peste 250 de persoane care s-au botezat în toată această perioadă, cât și prin scăderea infraționalității în cartier, lucru mărturisit cu bucurie și uimire și de autoritățile locale.

Inimoși, primitori și entuziaști de fel, frații și surorile de aici nu au putut sta impasibili la

diversele nevoi ale semenilor lor, implicându-se în proiecte de educație (grădiniță), sociale (TinSerV, microcantină socială etc.) sau evanghelice cu scopul de a împlini aceste nevoi și de a încerca să ofere un dram de speranță, dar și imbold pentru a-L regăsi pe Mântuitorul și, odată cu El, bucuria și rostul vieții.

Credem că trăim vremea sfârșitului și mai credem că, în acest context, un loc special în planul și inima lui Dumnezeu îl au și românii. În acest sens, sperăm să asistăm, prin puterea Duhului Sfânt, nu doar la o intensificare a lucrării printre romi și prin romi și la o creștere „cuminte” și în limite normale a bisericii de aici, ci, de ce nu, la o creștere explozivă prin puterea Duhului Său. Visăm la timpul când zăgăzurile cerului se vor deschide în această zonă, când lumea îi va da slavă lui Dumnezeu și va recunoaște că El a rămas atotputernic ... și la Filadelfia.

Florin Iacob, pastor

Senegal

Republica Senegal este așezată în punctul cel mai vestic al continentului african, fiind un important nod de comunicații maritim și aerian pentru întreaga Africă. Disputată multă vreme între marile puteri coloniale, a revenit până la urmă Franței, pentru ca, din 1960, să își câștige independența și, în ciuda sărăciei, să aibă astăzi una dintre cele mai stabile economii din zonă. Capitala țării este Dakar. Senegalul are o populație de peste 12,6 milioane de locuitori și o suprafață de 196 722 km². Numele țării vine de la fluviul Senegal, care curge în partea de nord a teritoriului. Religia majoritară (94%) este islamul, ajuns aici încă din secolul al XI-lea, iar, din restul populației, doar 1% se declară creștini.

Primul misionar adventist care a lucrat în acest teritoriu a fost Robert Erdmann, care a ajuns aici împreună cu familia în 1952 și care, în ciuda răspunsului descurajant din partea locuitorilor, a botezat, în 1953, primul musulman. Deși era persecutat de familie, acesta a devenit un misionar activ și s-a stabilit în partea de sud a țării. În 1959, a fost înființată o școală primară cu 160 de elevi, iar anul următor, când clădirea

cea nouă a fost gata, numărul copiilor înscriși a urcat la 340. Din 1962 au început să fie transmise săptămânal programe de radio și s-a organizat un curs de studii biblice prin corespondență, pentru cei interesați. În 1968, s-a deschis primul dispensar, iar, în 1972, s-a cumpărat în Dakar un teren pe care s-a construit o școală pentru instruirea misionarilor locali.

Astăzi, în Senegal sunt peste 200 de membri adventiști. În raportul statistic oficial al bisericii, pentru Senegal și Misiunea Mauritania, sunt trecuți 2 pastori și 6 colportori care slujesc cele 3 biserici și 7 grupe. În ultimii ani, datorită activității misionarilor locali și a voluntarilor veniți din toată lumea, dar și a ajutorului oferit de ADRA International, se observă un interes tot mai mare pentru adevărurile predicate de adventiștii de ziua a șaptea. Clinica adventistă din Niaguis, școala primară din Dakar, programele radio realizate într-un studio local – toate sunt mărturii despre puterea lui Dumnezeu de a da viață deșertului.

Adrian Neagu

O clipă cât veșnicia

Vizita președintelui Ted Wilson în România

Pastorul Ted Wilson, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial, a vizitat România în zilele de 8 și 9 iunie 2012. Fr. Wilson a venit prima dată în România pe vremea când era vicepreședinte al Conferinței Generale. În această ocazie, a fost

însoțit și de soția sa, Nancy.

Rostul vizitei a fost, conform declarației sale, acela de a transmite bisericii din România faptul că aparține unei familii mondiale, unite prin același crez, aceeași organizație și aceeași speranță. De asemenea, fr. Wilson a dorit să cunoască mai în amănunt aspectele specifice ale bisericii din țara noastră.

Cu ocazia acestei vizite, au fost organizate mai multe evenimente în cadrul cărora fr. Wilson a avut ocazia de a se adresa frățietății adventiste și de a veni în contact cu diferitele ramuri ale lucrării din România.

În vizită la sediul Uniunii Române și la Centrul Media Adventist

Ted Wilson a ajuns în țara noastră în ziua de vineri, 8 iunie, după-amiază. După sosire, primul loc vizitat a fost orașul Voluntari, Ilfov, unde își au sediul Uniunea Română și Centrul Media Adventist.

La sediul Uniunii, fr. Wilson a înălțat o rugăciune în care și-a exprimat recunoștința față de Dumnezeu pentru modul în care s-a dezvoltat lucrarea din România. De asemenea, el s-a rugat pentru responsabilii bisericii din România și pentru diferitele ramuri ale lucrării de aici.

Când a vizitat Centrul Media Adventist, președintele Wilson s-a arătat încântat de echipa și dotarea acestuia. A mulțumit din nou Domnului pentru că în România există un astfel

de centru, prin care întreita solie îngerească se poate vesti la orice făptură.

Aici, pastorul Adrian Bocăneanu i-a luat un interviu pentru emisiunea „Punctul de plecare”. În cadrul acestui interviu, au fost abordate câteva subiecte de importanță capitală pentru Biserica Adventistă mondială. Între altele, a fost vorba despre marile proiecte de reînvioreare spirituală a bisericii, ca „Redeșteptare și reformă” sau „Reînviați prin Cuvântul Său”. Președintele Ted Wilson și-a exprimat satisfacția că mii de persoane de pe întreg mapamondul trăiesc experiențe speciale de reînvioreare.

De asemenea, s-a referit și la marile proiecte misionare care animă în acest moment biserica, vorbind în special despre lucrarea care se va desfășura, începând cu anul 2013, în marile orașe. Conform luminii primite prin Spiritul Profetic, trebuie acordată o atenție deosebită marilor orașe, mai ales pentru că, din anul 2009, mai mult de jumătate din populația lumii locuiește în centre urbane. Se speră ca 600 dintre marile metropole ale lumii să fie „asaltate” de ofensiva Evangheliei, care va consta nu numai în evangelizări publice, ci și în ample proiecte sociale și medicale.

Un alt subiect abordat a fost situația lucrării din zonele mai fierbinți ale lumii, cum ar fi China și Orientul Mijlociu. Se estimează că, în China, sunt aproximativ 400 000 de adventiști. Aceștia studiază Cuvântul Domnului și așteaptă revenirea Mântuitorului, deși condițiile din această țară fac ca biserica de aici să se dezvolte într-un mod aparte.

La finalul interviului, pastorul Ted Wilson și-a exprimat dorința ca toți credincioșii români să îl susțină în rugăciune. Dorința dumnezeiească este aceea de a înțelege mai profund subiectul neprihănității Domnului Hristos și lucrarea pe care o desfășoară în Sanctuarul ceresc.

Datorită faptului că și-a petrecut copilăria în Orientul Mijlociu, poartă o povară specială pentru această zonă a lumii și, de asemenea, dorește să fie susținut în rugăciune pentru coordonarea lucrării din acest teritoriu.

La închinare cu biserica din România

În Sabat, pe 9 iunie, a fost organizat un program special de închinare la Sala Palatului din București. Aproximativ 4 000 de credincioși adventiști, veniți din toate cele șase conferințe, au asistat la eveniment, unindu-se în rugă și adorare la adresa Răscumpărătorului.

În afară de familia Wilson, la acest program au mai luat parte și Bruno Vertallier, președintele Diviziunii Euro-Africa, și Gabriel Maurer, secretarul aceleiași organizații. Fratele Vertallier a rostit un cuvânt de salut adresat bisericii din România, iar fratele Maurer a vorbit despre rugăciune, în cadrul minutelor de meditație.

La eveniment au mai participat, de asemenea, fr. Ismael Castillo, directorul Universității Adventiste din Montemorelos, Mexic, și fr. Daniel Nae, proaspăt numit președinte al Câmpului Misionar Turcia-Cipru.

Un moment emoționant a fost realizat de Dumitru Popa, președintele Bisericii Adventiste din România în perioada 1974-1990. În această perioadă, fr. Neal Wilson, tatăl lui Ted Wilson, care a fost și el președinte al Conferinței Generale, a înfruntat greutățile vremurilor respective și a vizitat țara noastră de două ori (iulie 1980 și mai 1989). Fr. Popa a alcătuit un album de fotografii cu momente din timpul celor două vizite, album pe care i l-a înmănat lui Ted Wilson, vădit marcat de moment.

Punctul culminant al programului de la Sala Palatului l-a constituit predica rostită de președintele Wilson, care va fi redată într-un articol special din numărul următor al revistei *Curierul adventist*.

Printre tineri

După-amiaza aceleiași zile a fost dedicată de fr. Wilson tinerilor adventiști din România. A fost organizată o întâlnire în care tinerii au avut ocazia să-l întrebe pe președintele Conferinței Generale tot ce îi frământă și îi preocupă. Întâlnirea s-a ținut în capela Institutului Teologic Adventist de la Cernica. Cele aproape 900 de locuri ale sălii s-au dovedit insuficiente pentru aflarea de tineri veniți să stea de vorbă cu fr. Wilson.

Înainte însă de a ajunge la Cernica, președintele a făcut un scurt popas la terenul de lângă centura Capitalei pe care se construiește noua clădire a Editurii Viață și Sănătate. Aici, fr. Wilson a înălțat o rugăciune, chemând Numele Domnului peste locul acela.

În dialogul cu președintele, tinerii au fost încurajați să îndrăznească și să aștepte ca Dumnezeu să le răspundă dilemelor. În deciziile pe care le au de luat, tinerii trebuie să rămână lângă Cuvântul lui Dumnezeu, dacă vor să ia cele mai bune hotărâri. În privința alegerii partenerului de viață, tinerii au fost sfătuiți să aleagă pe cineva cu care împărtășesc aceleași opinii și convingeri. Dacă sunt însă căsătoriți deja cu o persoană de altă religie, au față de aceasta o datorie misionară.

Ted Wilson a dat asigurări că, deși secularizarea și dezinteresul față de lucrurile religioase par să domine tineretul contemporan, există totuși zone ale lumii în care tinerii trăiesc cu entuziasm și mândrie credința adventistă. Mai ales în America de Sud, astfel de tineri nu sunt puțini și sunt foarte contagioși în trăirea credinței lor.

Referindu-se la evenimentele finale, fr. Ted Wilson a precizat că trebuie să ne așteptăm, conform Cuvântului, la cele mai perfide amăgiri ale Diavolului. Din acest motiv, el i-a îndemnat pe tineri să stea lângă Isus și lângă Cuvântul Său. I-a îndemnat să nu le fie rușine că fac parte din biserica rămășiței, ci să vestească cu toată inteligența și capacitatea mesajele celor trei îngeri.

Ecouri

Deși scurtă, această vizită va rămâne în amintirea Bisericii Adventiste din România. A fost un eveniment care a unit laolaltă reprezentanți ai bisericii mondiale, oaspeți de la Diviziune, slujbași de la toate conferințele și de la Uniune, membri și pastori veniți din toată țara. În ciuda faptului că acest eveniment a fost limitat de omenescul din fiecare, totuși am putut să gustăm puțin din bucuria părtășiei cu întreaga frățietate pe care o vom trăi pe deplin în curând. Evenimentul a generat în toți participanții dorința ca această speranță să-și găsească împlinirea cât mai repede. ■

Ted Wilson, în vârstă de 62 de ani, este, începând cu 2010, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial.

De vorbă cu trezorierul Conferinței Generale

În perioada 15-17 martie 2012, fr. Robert Lemon, trezorierul Conferinței Generale, a vizitat Uniunea Română.

La sediul Uniunii de Conferințe, fr. Lemon a avut o întâlnire de lucru și de instruire cu trezorierii conferințelor și cu reprezentanții principalelor instituții adventiste din România. Cu această ocazie, au fost lansate *Statutul de organizare (Working Policy)* al Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, ediția 2011-2012, tradus în limba română, și *Manualul de contabilitate* al Bisericii Adventiste, ediția 2011.

În Sabat, la invitația Conferinței Moldova, fr. Robert Lemon și fr. Norbert Zens, trezorierul Diviziunii Euro-Africa, au vizitat comunitățile din Matca și Bacău, școala generală adventistă din Matca și centrul de sănătate de la Podiș.

Cu ocazia acestei vizite, redactorii revistei *Curierul adventist* au discutat cu fr. Lemon câteva chestiuni de interes general pentru credincioșii adventiști din România.

Curierul adventist: *Este pentru prima dată când vizitați România?*

Robert Lemon: Da, este prima dată când vizitez țara dvs. Însă știu despre biserica din România că este foarte activă și că s-a dezvoltat mult, în ciuda faptului că foarte mulți români au părăsit țara.

C. A.: *De câțiva ani, lumea trece printr-o criză economică. A fost afectată și Biserica Adventistă de aceasta și, dacă da, cum?*

R. L.: Desigur, și Biserica Adventistă a fost afectată de această criză. Din cauză că oamenii și-au pierdut slujbele, intrările din zecimi și celelalte daruri au scăzut. Totuși este surprinzător că nu au scăzut atât de mult pe cât ar crede cineva. Interesant este că, din cauza acestei crize, foarte mulți oameni care nu ofereau zecimea au început să dea zecime. Este un efect invers al crizei, deoarece mulți și-au dat seama că doar Dumnezeu le-a dat ceea ce au, le-a păstrat serviciul sau le-a dat altul. Ca urmare, aceștia au devenit conștiincioși în dăruirea sistematică.

C. A.: *În opinia dvs., care sunt cauzele acestei crize? Unii vehiculează ideea că ea a fost generată de anumite intervenții ale Bisericii Catolice, ale iezuiților sau ale masonilor.*

R. L.: Nu împărtășesc ideile conspiraționiste. Această criză ne demonstrează, de fapt, cât de fragile sunt marile piețe și economii ale lumii. Este interesant că, atunci când citim ce spune Ellen White despre timpul sfârșitului, ea vorbește mai mult de crize și probleme financiare decât de crize politice.

C. A.: *Cum se conturează viitorul bisericii din punct de vedere financiar? Se întrevăd, pe termen mediu, probleme în susținerea personalului bisericii și în achitarea pensiilor?*

R. L.: Știm că, în timpul sfârșitului, credincioșii nu vor mai putea să cumpere sau să vândă, ci vor trăi prin grija Domnului. Însă datoria noastră este să ne facem partea. Nu pot vorbi în dreptul unei anumite case de pensii, pentru că nu cunosc detalii, însă știu că sistemul nostru de pensii și modul de administrare a fondului de pensii este conceput în așa fel, încât, în acest moment, nu se întrevăd probleme. Dar știm că una dintre cele mai mari provocări la nivel mondial pentru viitorul apropiat este aceea că cei ce vor munci vor fi mai puțini decât cei care vor fi pensionați. Acest lucru este valabil și în ce privește biserica.

C. A.: *Care sunt principalele proiecte și priorități și care sunt principalele investiții ale bisericii la nivel mondial?*

R. L.: Prioritățile noastre sunt proiectele „Re-deșteptare și reformă”, „Misiune în marile orașe” și „Tragedia veacurilor – Cartea Anului”. Însă cea mai solicitantă din punct de vedere financiar este sarcina de a vesti Evanghelia în zona de pe glob denumită Fereastra 10/40¹. Acolo sunt

¹ Expresia „Fereastra 10/40” a fost folosită pentru prima dată în 1990 de misionarul creștin Luis Bush. Aceasta desemnează acea zonă a planetei care cuprinde țările necreștine din nordul Africii și sudul Asiei.

foarte puțini creștini și, de asemenea, foarte puțini adventiști. Aproape la fiecare întâlnire de buget pe care o avem ne gândim cum să alocăm mai multe fonduri pentru această zonă.

C. A.: *Cum sunt susținute aceste mari proiecte din punct de vedere financiar? Sunt ele și o prioritate financiară?*

R. L.: Fiecare din marile proiecte ale bisericii are specificul său. Dacă luăm, de exemplu, proiectul „Redeșteptare și reformă”, acesta nu presupune o investiție financiară majoră, ci privește schimbarea propriilor inimi. Este, într-adevăr, o prioritate a Conferinței Generale, dar nu necesită o mare investiție financiară.

Proiectul „Tragedia veacurilor – Cartea Anului” se bazează pe faptul că membrii cumpără cărțile și le oferă. De aceea nu este necesară implicarea Conferinței Generale.

Proiectul „Misiune în marile orașe” vizează în special acele orașe care nu au prezență adventistă. În acest caz, Conferința Generală se implică foarte mult financiar și sprijină diviziunile în acest proiect. Spre exemplu, numai pentru campania care se va desfășura în New York, Conferința Generală a alocat peste 500 000 de dolari, iar pentru fiecare diviziune oferim 250 000 de dolari special pentru acest proiect.

Când vorbim despre Fereastra 10/40, banii pentru toate proiectele de aici vin numai de la Conferința Generală. Aici nu sunt membri, nu sunt clădiri, nu sunt case de editură, de aceea este nevoie de implicarea Conferinței Generale.

C. A.: *Cum vede Conferința Generală modul în care administrează biserica din România finanțele?*

R. L.: Nu pot vorbi despre România, pentru că sunt pentru prima dată aici și nu cunosc amănunte, de aceea am să mă refer în general. Administrarea oricărui domeniu al bisericii are provocările sale. Așa este și în domeniul financiar. Ca biserică, încurajăm transparența și responsabilitatea și facem totul să ne asigurăm că orice bănuț este cheltuit corect. Totuși pot fi anumite situații în care banii puteau fi folosiți mai bine. Acest lucru se întâmplă cu oricine. Orice persoană, familie sau instituție își dă seama că, în anumite situații, putea cheltui banii mai înțelept.

Însă consider că Domnul ne-a călăuzit în construirea unui sistem financiar care este cel mai eficient într-o lume plină de păcat. Este un sistem format din comitete și comisii, conceput în așa fel, încât să poată fi evitate greșelile. Cred

că este un sistem poruncit de Domnul și cred că pot apărea multe provocări și în acest sistem, dar, comparat cu alte sisteme alternative, acesta este cel mai eficient.

Mi-aș dori să fie mai multă responsabilitate și transparență. În anumite părți ale lumii, sub influența contextului istoric și cultural, atunci când sunt verificați, oamenii consideră că este suficient să spună: „Aveți încredere!”. Despre asta vorbesc când spun că mi-aș dori mai multă transparență.

C. A.: *Care sunt principalele amenințări și provocări cu care se confruntă biserica?*

R. L.: În primul rând, există un pericol din ce în ce mai pronunțat de a ne pierde identitatea. Avem nevoie să reafirmăm mesajul că Domnul vine curând. Dacă am trăi cu gândul că El poate veni luna viitoare, vă garantez că n-ar mai rămâne niciun vecin care să nu fie avertizat despre acest lucru. Însă, trăind cu ideea că venirea Domnului este încă undeva în viitor, nu mai suntem motivați să predicăm despre ea. Trebuie să reanimăm în biserică spiritul așteptării.

În al doilea rând, este o provocare din ce în ce mai mare să rămânem uniți. Suntem o biserică în creștere și foarte diversă. Există pericolul de a nu mai rămâne o singură familie. Unitatea nu se întâmplă de la sine, ci trebuie cultivată. Nu trebuie neapărat să gândim toți la fel, însă trebuie să ne ferim de acele elemente care pot diviza biserica, pentru că suntem singura biserică din lume reunită într-o singură organizație. Chiar dacă vor fi mereu tensiuni, eu cred ce a spus Ellen White, și anume că biserica va rămâne unită până la sfârșit.

C. A.: *Aveți un mesaj pentru credincioșii adventiști din România?*

R. L.: Să nu uitați că Domnul vine curând și că, în tot ce facem, în misiunea noastră, trebuie să ținem minte că Domnul nu ne va trage la răspundere pentru că nu am fost bogați. Unii cred că nu sunt suficienți bani pentru misiunea pe care o avem și că trebuie să așteptăm ocazii mai favorabile. Dar nu este așa. Fiecare, în cursul obișnuit al vieții, trebuie să transmită vestea bună. Lucrarea pe acest pământ se va încheia printr-o acțiune la nivel personal, cu mijloacele desemnate de Dumnezeu. ■

Prin foc și sânge (II)

Începuturile misiunii adventiste în Turcia

Primele roade

Entuziasmat de mesajul său și întărit de Dulul Sfânt, Theodore a început în forță lucrarea printre creștinii din Constantinopol. Evident, nu a fost scutit de opoziție. O societate misionară protestantă a auzit de entuziastul evanghelist și imediat a aranjat să fie închis.

Ca să-și susțină cauza în tribunal, Theodore și-a epuizat toate resursele, așa că s-a întors la meseria sa de cizmar, propovăduindu-și credința în timp ce lucra. Sărac și fără casă, a închiriat o cameră de la un cunoscut armean, domnul Baharian.

În acea vară, când fiul proprietarului s-a întors acasă de la școală, din Aintab¹, l-a cunoscut pe chiriaș și a început să citească din cărțile în limba engleză pe care Theodore le adusese cu el în Turcia. Două din cărțile care l-au încântat cel mai mult pe Zadour Baharian au fost *Daniel și Apocalipsa*, de Uriah Smith, și *Istoria Sabatului*, de J. N. Andrews. Odată cu venirea toamnei și întoarcerea lui la școală, Zadour a luat cărțile cu el. Părea că Dumnezeu îi vorbește direct prin aceste pagini tipărite și a înțeles pe deplin mesajul. Așa că misionarul cizmar a câștigat primul convertit.

Curând, faptul că adventismul s-a răspândit în Turcia a ajuns la urechile Misiunii Adventiste din Europa. H. P. Holser,

din Germania, a mers să cerceteze situația și l-a găsit pe Zadour Baharian bine pregătit pentru botez. Așa că, în vara anului 1890, Zadour a fost botezat. Holser l-a îndemnat pe inteligentul tânăr să ia în considerare și pregătirea pentru lucrarea pastorală. Simțind că mâna lui Dumnezeu dirija evenimentele, Baharian a mers la Basel, Elveția, și a studiat timp de doi ani la Institutul Adventist de acolo.

Ca urmare a faptului că literatura de evanghelizare a fost atât de eficientă în cazul lui, descoperindu-i adevărul, Zadour a simțit îndemnul, pe când era încă student la Basel, să copieze 10 000 de pagini de literatură în limba turcă și armeană. La întoarcerea în Turcia, în anul 1892, a adus cu el și rodul muncii sale.

Reuniți în lucrare, Theodore Anthony și Zadour au prezentat materialul unui tipograf pentru a fi tipărit și au primit permisiunea de a-l publica. Sute de broșuri au fost trimise la diferite cunoștințe, în 12 orașe din Turcia.

În 1892, Zadour și Theodore au ținut prima campanie de evanghelizare într-o cameră de hotel din Constantinopol. Singura femeie tânără din rândul celor 6 convertiți a devenit curând doamna Baharian. Literatura a răspândit semințele adevărului pretutindeni, pe măsură ce fiecare cititor împărtășea vestea bună prietenilor săi. Curând, cei doi evangheliști nu mai făceau față cererilor de studii biblice care le veneau din partea oamenilor.

În 1893, au ținut campanii de evanghelizare în orașele în care lucrarea cu literatură părea că a trezit cel mai mare interes: Ovacik, Bardizag, Aleppo² și Alexandretta³. Au fost formate grupe de închinare și lucrarea pe tărâmul celor șapte biserici din Apocalipsa se răspânda cu rapiditate sub conducerea celor doi bărbați.

H. P. Holser, președintele Conferinței Central-Europene pe atunci, a vizitat Turcia în 1894. Într-un serviciu divin special, l-a hirotonit pe Zadour Baharian pentru a răspândi adevărul, numindu-l primul pastor local din Orientul Mij-

lociu, urmând astfel să fie recunoscut de tânăra Biserică Adventistă de acolo. Ministerul Cultelor, în schimb, recunoștea doar două tipuri de licențe pentru misiune – una pentru bisericile ortodoxe și alta pentru protestanți.

Ortodocșii nu puteau, iar protestanții nu doreau să îi recunoască pe adventiști, așa că biserica din Turcia a recurs la aceeași metodă de evanghelizare aplicată de biserica apostolică. Meșteșugarii pricepuți s-au stabilit în diferite teritorii din Turcia, practicându-și meseria în timp ce dădeau mărturie despre adevăr. Theodore Anthony a mers în Bursa. Doi armeni, un croitor și un meșteșugar de umbrele, au mers în Nicomedia⁴. Un artizan grec a mers în Samsun, un tâmplar armean s-a mutat în Adana, un alt armean, colporteur, vindea literatură pe corăbiile din Constantinopol.

Din cauza muncii asidue, Theodore Anthony s-a îmbolnăvit. Anii de călătorie, munca grea și opoziția și-au pus amprenta asupra lui și și-au cerut tributul de la bravul luptător. A murit în 1895, la 57 de ani, lăsând în urmă o remarcabilă moștenire de sacrificiu și dedicare pentru Zador Baharian și numărul mereu în creștere al noilor credincioși din toată țara.

Opoziție în creștere

După numai un an, acești noi adventiști, care învățaseră Evanghelia de la Theodore, au fost greu încercați într-o perioadă când multe vieți de creștini au fost curmate de o campanie violentă, dusă pe scară largă împotriva lor. În timpul persecuției din 1896, mulți au căutat refugiu și adăpost în casa de întâlnire adventistă din Constantinopol. În mod miraculos, niciunul din acești credincioși nu a fost ucis în acele violente de amploare.

În ciuda persecuțiilor sporadice, lucrarea adventistă a avansat cu rapiditate sub conducerea neînfricatului Baharian. Studii de Școală de Sabat, broșuri și cărți au fost traduse și expediate din Constantinopol, întărind unitatea dintre grupurile de credincioși care se dezvoltaseră în 40 de orașe din Turcia.

Ca și apostolul Pavel, Baharian fusese născut în districtul Tars și avea nu doar spiritul neînfricat al acestuia, ci era trecut și prin multe încercări. De la începutul lucrării sale, s-a confruntat cu persecuții active în timpul călătoriilor sale prin toată Turcia și Armenia. În repetate rânduri, a fost împroșcat cu pietre, închis, dus în fața tribunalelor, stând față în față cu pericolul de a-și pierde viața. În 1903, guvernul a refuzat să îi mai

permită să circule liber prin Turcia. Un an mai târziu, i s-a interzis să mai părăsească provincia de care aparținea (Tars), dar ucenicii și nou-converțiții erau răspândiți prin toată Turcia și au continuat lucrarea în absența lui. Zador a scris cu un condei paulin, iar scrisorile lui, adeseori redactate în spatele gratiilor, conțineau sfaturi, îndrumări și încurajări pentru tinerele biserici și pentru lucrători.

În timpul uneia dintre cele mai sumbre perioade de persecuție, cei patru misionari cu normă întreagă ai Turciei au încercat să pună la punct o întâlnire a tuturor lucrătorilor pentru a organiza mai bine lucrarea și pentru a se încuraja unii pe alții. Pe lângă faptul că nu li s-a permis să se întâlnească, fiecare lucrător a primit restricția de a părăsi provincia în care se afla. Trei lucrători au fost arestați din locuri diferite și, providențial, au fost aruncați în aceeași închisoare. Bucuria le-a fost deplină atunci când și-au dat seama că Zador Baharian, liderul lor, se afla în aceeași celulă cu ei. S-au bucurat cu toții și au ținut după gratii mult dorita întâlnire a lucrătorilor. La eliberarea din închisoare, cei patru lucrători, cu „bateriile” proaspăt încărcate, au revenit în provinciile lor pentru a-și continua lucrarea, având o țintă mai precisă și lucrând mai înțelept.

Populația creștină din Turcia a suferit foarte mult în perioada dintre 1896 și izbucnirea Primului Război Mondial. Campanii naționale și locale împotriva creștinilor au dus la moartea a mii de creștini, mulți dintre ei armeni, a căror etnie și credință creștină erau vizate de extremiști.

Mildred Thompson Olson a fost profesoară și misionară în Liban.

Inițial, ea a scris acest articol în anul 1996. Informațiile le-a primit de la doi armeni care au fost câștigați la adventism de Zadour Baharian și au scăpat de persecuția din 1914-1915 fugind la Beirut. Cei doi au auzit de la Baharian povestirea despre remarcabila consacrare și dăruire a lui Theodore Anthony, precum și despre faptele glorioase ale lui Zadour Baharian.

Acest articol a fost preluat din revista Adventist Review, 22 iulie 2004.

Violențele nu l-au ocolit nici pe Zadour, soția și fiul lui fiind întemnițați în închisoarea din Adana, în 1908, așteptând execuția. Cu o noapte înaintea zilei stabilite pentru un atac general împotriva creștinilor, o răsturnare a politicii din țară a adus cu sine libertatea de exprimare și libertatea presei. Ordinul s-a schimbat de la „ucide și nimicește” la „eliberează și protejează” toți creștinii.

Alți credincioși adventiști nu au fost atât de fericiți. În 1909, creștinii din regiunea Adana au fost atacați. În urma acestor violențe, șase adventiști au fost uciși, unii fiind împușcați în spate în timp ce îngenuncheau pentru rugăciune. Alții, printre care și cel care răspundea de Școala de Sabat, au fost bătuți și jefuiți, dar au scăpat cu viață.

Apelând la metodele pe care însuși Theodore Anthony le folosea, Baharian a instruit mulți tineri în lucrarea de colportaj. Vânzările lor îi dădeau mult de lucru celui care se ocupa de expedierea literaturii de la depozitul de carte din Constantinopol. Deși au înfruntat frecvent închisori și violențe, colportorii au împânzit țara, plasând mii de broșuri și cărți în casele oamenilor. Munca lor a fost eficientă. În 1914, numărul știut al adventiștilor adulți era de 342, dar, în realitate, e posibil să fi fost mult mai mulți.

Credincioși până la capăt

Apoi au urmat zilele nefericite ale anilor 1914-1915, când sute de mii de creștini, poate milioane, și-au pierdut viața în urma execuțiilor, a persecuțiilor, a exilului și a înfometării. Unii

creștini au putut să emigreze și să scape. Numărul membrilor adventiști s-a redus la mai puțin de 100. În perioada masacrului din 1914-1915, dintre toți colportorii, doar doi au scăpat de la martiriu și, cu toate acestea, Baharian a scăpat cu viață.

Deseori acuzat pe nedrept, Baharian a apărut de atâtea ori în fața tribunalelor turcești, încât devenise cunoscut printre oficiali ca sabatarianul, liderul spiritual care nu s-a implicat niciodată în politică. Era deseori eliberat la scurt timp, dar a trăit constant cu amenințări de încarcerare și chiar moarte.

Președintele Misiunii Levant i-a cerut lui Baharian să meargă într-o călătorie misionară în interiorul Turciei pentru a-i vizita pe membrii adventiști. Dat fiind că guvernul le interzisese tuturor armenilor să pătrundă în interiorul Turciei, această directivă a fost una extrem de neînțeleaptă. Membrii bisericii l-au rugat pe președinte să revoce decizia, pentru că știau că, cel mai probabil, Zadour urma să fie ucis și nu voiau să-l piardă pe cel care era campion la câștigarea de suflete, omul care dedicase tot ce avea lucrării adventiste din Turcia. Nimeni nu ținea predici ca Baharian. Predicile lui le dădeau senzația celor ce-l ascultau că peste ei cădea rouă cerească. Dar Zadour Baharian a considerat că directiva venită din partea președintelui era chemarea lui Dumnezeu și a răspuns cererii neînțelepte.

Această călătorie s-a dovedit a fi una zadarnică și tragică. Membrii fuseseră deja omorâți sau exilați. Nu mai era nimeni de văzut sau de ajutat. Zadour a fost prins, închis și torturat. Doi soldați au fost trimiși să îl escorteze înapoi la Constantinopol. La 32 de kilometri de Sivas și 320 de kilometri est de Constantinopol, soldații s-au oprit și i-au cerut să Îl renege pe Hristos și să-și mărturisească credința în islam. Credinciosul pastor a refuzat să facă acest lucru. În timp ce își împreuna mâinile în rugăciune, soldații l-au împușcat, după care l-au dezbrăcat, i-au făcut pierdut trupul și i-au vândut hainele în piață.⁵ Vocea apostolului modern al Turciei a încetat să se mai audă.

În cartea de aducere aminte a lui Dumnezeu, nimic nu trece neobservat. Și, pentru sute, poate chiar mii, ale căror origini spirituale adventiste se leagă de dedicarea unui cizmar răbdător și a primului său convertit, va veni o zi a mării reuniri cu cei doi neînfricați slujitori ai Domnului care au demonstrat cu viața lor ce înseamnă să porți crucea lui Hristos. ■

¹ Astăzi, Gaziantep.

² Astăzi, capitala unui guvernorat din Siria.

³ Astăzi, Iskenderun.

⁴ Astăzi, Izmit.

⁵ În timpul Primului Război Mondial, un soldat turc a fost capturat de trupele britanice și dus într-un lagăr de concentrare din Egipt. Acolo, soldatul a istorisit cu părere de rău unui adventist întâmplarea cu Zadour Baharian, exprimându-și regretul pentru odioasa crimă. Această mărturie din partea unui martor ocular diferă de informațiile din *Enciclopedia adventistă de ziua a șaptea*.

Premiu pentru „Miracolul organismului omenesc”

Un efort bine dirijat, susținut și inspirat poate fi binecuvântat de Dumnezeu și recunoscut de oameni.

Speranța TV a fost premiată, anul acesta, de Asociația Profesioniștilor de Televiziune din România (APTR). Emisiunea „Miracolul organismului omenesc”, realizată de doctorul Constantin Dinu în cadrul proiectului evanghelistic „Începe să trăiești”, din anul 2011, a primit premiul „Opera Prima”, în cadrul celei de-a XXII-a Gale APTR. Constantin Dinu este medic primar, specialitatea medicină generală, doctor în medicină și directorul Departamentului Sănătate și Temperanță al Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. De asemenea, este realizatorul emisiunii „ABC-ul sănătății”, difuzată săptămânal la Speranța TV.

Cristina Ișvan: Ce a însemnat pentru dumneavoastră acest premiu oferit de Asociația Profesioniștilor de Televiziune din România?

Constantin Dinu: Un experiment reușit. Un proiect bine gândit, o muncă de titan pentru documentarea și redactarea materialului, o colaborare bună cu echipa tehnică, un entuziasm contagios pentru subiectul creației, o ofrandă adusă Creatorului și, în final, o recunoaștere din partea unui juriu de profesioniști a calității subiectului și, probabil, a unei expuneri făcute cu pasiune. Pentru mine, acest premiu reprezintă o încurajare și o dovadă a faptului că un efort bine dirijat, susținut și inspirat poate fi binecuvântat de Dumnezeu și recunoscut de oameni.

C. I.: Cum apreciați faptul că tocmai o emisiune de sănătate a fost cea remarcată și premiată?

C. D.: Din declarațiile președintei juriului, am înțeles că subiectul emisiunii „Miracolul organismului omenesc” a fost atât de captivant,

încât au dorit să premieze emisiunea și nu au știut, inițial, în ce categorie să înscrie acest premiu. În final, s-au hotărât pentru categoria „Opera Prima”.

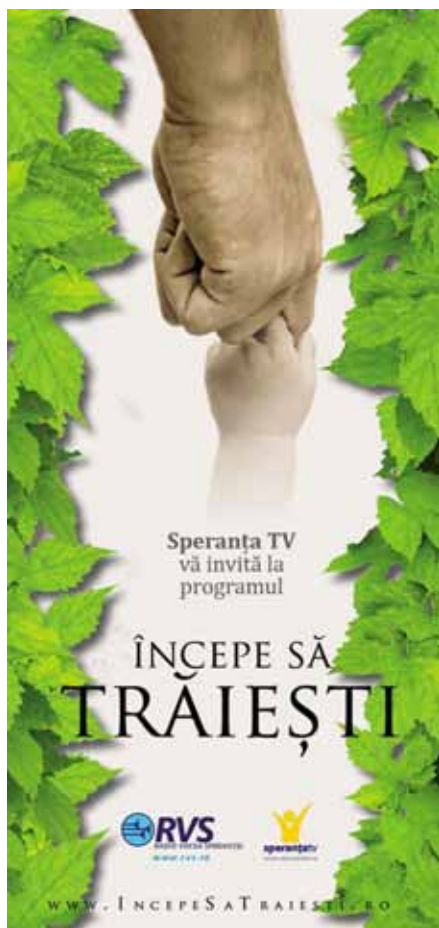
C. I.: Care au fost criteriile pe care le-ați avut în vedere în alegerea subiectelor abordate în cadrul proiectului „Începe să trăiești” și, în special, de ce ați ales să începeți cu „Miracolul organismului omenesc”?

C. D.: În primul rând, vreau să subliniez rolul cardinal pe care l-a avut Dumnezeu în inspirarea și realizarea întregului proiect „Începe să trăiești”. De la început, mi-am dat seama că am numai trei ocazii de a vorbi despre sănătate. Am dorit să prezint specificul adventist. Pentru aceasta, trebuia să mă adresez celor două probleme principale pentru care suntem recunoscuți în lume: stilul de viață preventiv, capabil să evite majoritatea bolilor cronice ale civilizației, și, în al doilea rând, viciile, sau dependențele, care distrug structura complicată a corpului uman mai repede decât uzura „fiziologică”. Dar pentru a construi o pledoarie credibilă în favoarea unui stil de viață recomandat de biserică și împotriva adicțiilor degradante ale naturii umane, trebuia să ofer o motivație extrem de puternică și de stabilă. Această motivație am găsit-o în creație – „Omul este coroana creației!”, mesaj pe care l-am transmis cu o forță maximă.

C. I.: Spuneți-ne câteva cuvinte din culisele realizării acestei emisiuni!

C. D.: Aș putea să vorbesc despre câteva dificultăți pe care a trebuit să le învingem. Zăpada

grea care se așternuse în prima zi și frigul cumplit au fost poate cel mai mic obstacol. Poate că cea mai mare problemă a fost generată de faptul că materialul pregătit era de 60 de minute și a trebuit să-l ajustăm ca să încapă într-un spațiu de emisie de 45 de minute. De unde să tai, când tot materialul era o construcție unitară? Finalul, în care era pledoaria pentru Creator, trebuia să rămână intact. Desigur că au fost și dificultăți de receptare a unei cantități atât de mari de informații. Eram conștient de lucrul acesta. Am primit și critici, imediat după difuzarea emisiunii. Dar subiectul chiar acesta era – miracolul unui organism atât de complex! Numărul mare de informații trebuia să fie zdrobitor. Concluzia trebuia să fie: suntem coroana creației, iar Dumnezeu a fost fenomenal în realizarea acestui proiect.

C. I.: *Cum vedeți, ca medic și ca director al Departamentului Sănătate și Temperanță al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, rolul lucrării medicale în promovarea valorilor transmise de Sfânta Scriptură?*

C. D.: Există trei aspecte:

1. Domnul Hristos a vindecat mai mult decât a predicat. Și a vindecat pe mai mulți decât cei care L-au primit (cazul celebru al celor 10 leproși). Noi trebuie să facem bine tuturor oamenilor, indiferent dacă vor îmbrățișa sau nu și mesajul nostru spiritual.

2. Această lucrare medicală are la bază un stil de viață recomandat de Biblie și actualizat de inspirația Spiritului Profetic. Acest stil de viață ne pregătește pe noi, mesagerii, să înțelegem mai bine adevărul prezent, caracterul lui Dumnezeu și, mai ales, o făcăm din ce se întâmplă în sufletul lui Dumnezeu acum, în preajma apogeeului Marii Lupte, precum și care este datoria noastră de servi buni și credincioși (la nivel individual) și de mireasă a lui Hristos (la nivel colectiv).

3. Această lucrare medicală ne conferă credibilitate ca biserică și ca doctrină. Ellen White a scris că, atunci când vor auzi mesajul nostru de sănătate și vor înțelege baza lui solidă și rațională, oamenii vor dori să cunoască și mesajul nostru spiritual, care poate fi la fel de solid și de rațional. „Ei vor considera că, dacă avem astfel de idei temeinice despre sănătate și temperanță, religia noastră trebuie să conțină lucruri care să merite să fie cercetate” (*Evangelizare*, p. 514, în orig.).

C. I.: *Astăzi nu numai adventiștii vorbesc despre stilul de viață, despre alimentația sănătoasă, despre cumpătare, despre renunțarea la obiceiurile dăunătoare. Totuși cu ce se mai remarcă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în acest domeniu?*

C. D.: Biserica Adventistă are câteva elemente specifice, care se constituie în avantaje imense:

1. Vechimea mesajului de sănătate, care devansează cu cel puțin 100 de ani anumite studii, cum ar fi raportul Surgeon General din SUA despre efectele nocive ale fumatului (1964), și cu 150 ani studiile despre efectele dăunătoare ale consumului de carne roșie (diabetul zaharat de tip II sau cancerul colorectal).

2. Studiile despre sănătatea adventiștilor sunt unice, fiind făcute după standardele actuale, și vor permite formularea unor concluzii de impact imens asupra sănătății publice.

3. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea îmbină medicina modernă (de exemplu, acceleratorul de protoni pentru tratarea cancerului, transplantul cardiac infantil sau neurochirurgia de avangardă) cu centrele de sănătate în care se promovează un stil de viață preventiv și curativ.

4. Acțiunile de educație pentru sănătate implică un mare număr de membri ai bisericii din profesia medicală, lucru care se răsfrânge în mod pozitiv asupra celor care se angajează în aceste acțiuni. Obişnuim să le spunem celor ce participau la seminarele de abandonare a fumatului că, dacă vor să scape sigur de această dependență, ar trebui să înceapă să „lămurească” alți doi fumători să abandoneze fumatul.

5. Aspectul spiritual este și el un element specific al doctrinei adventiste. Noi subliniem în mod unic valoarea serviciului de curățire din Sanctuarul ceresc, pe de o parte, dar, în același timp, nu uităm corespondentul serviciului de curățire a templului Duhului Sfânt de pe acest pământ – organismul uman (1 Corinteni 3:16,17; 6:19). Interrelația dintre cele două curățiri este tot un specific adventist.

C. I.: În cel fel poate Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, la nivel național sau regional, să se facă mai bine remarcată prin programe de sănătate adresate populației?

C. D.: Biserica Adventistă din România ar trebui să investească mai mult în lucrarea medicală. Noi susținem că această lucrare este mâna dreaptă a evanghelizării, dar ea este subfinanțată. Este ca și cum, pe de o parte, spunem că vrem să ne luptăm cu un adversar care are două mâini și, pe de altă parte, noi o ținem pe una dintre ele legată în eșarfa necredinței.

Este adevărat că trecem prin vremuri de criză, dar banii pentru lucrarea lui Dumnezeu nu sunt în conturile bisericii decât într-o mică măsură. În cea mai mare parte, acești bani sunt în conturile unor persoane sau firme de succes, care ar putea deveni sponsori sau parteneri valoroși ai unor proiecte pentru comunitatea locală. Îndoiala însă ne face să ne uităm doar la vasul de ulei și cutia de făină din bucătăria noastră, în care vedem ceva doar dacă ne punem ochelarii. „Realismul” nostru cu care ne lăudăm se traduce uneori, cel puțin în limbajul cerului, prin „necredință”.

Un centru medical adventist modern și vizibil nu ar fi decât o copie în miniatură a sistemului medical adventist din SUA. Deja avem două centre de sănătate în care se plămădesc zilnic minuni ale trupului și ale sufletului.

Desigur că nu uităm expozițiile și cluburile de sănătate, seminarele de abandonare a fumatului desfășurate în săli publice sau în penitenciare, conferințele despre bolile cronice, seminarele antistres sau despre dependențe chimice și comportamentale, revista *Viață + sănătate*.

Aș menționa aici și cele circa 130 de emisiuni „ABC-ul sănătății” realizate și difuzate până în prezent la Speranța TV, care informează publicul despre diverse boli și rolul alimentației.

C. I.: Ce poate face un credincios care nu are pregătire în domeniul medical pentru promovarea stilului de viață pe care îl transmite Cuvântul lui Dumnezeu?

C. D.: În primul rând, să trăiască acest stil sau măcar să-i dea o șansă, precum Daniel în Babilon, care, în 10 zile, a obținut rezultate vizibile. În al doilea rând, să se informeze bine și să facă muncă de echipă împreună cu persoane din domeniul medical sau care au o experiență sănătoasă. Din păcate însă, impostura și diletantismul medical abundă printre noi. De aseme-

nea, nimeni să nu creadă că, prin această lucrare sau oricare alte demersuri faptice, ar putea să-și asigure o poziție mai bună la judecata finală, căci mântuirea este un dar, iar angajarea noastră în orice fel de lucrare este o obligație față de Dumnezeu și față de semenii noștri (vezi Luca 17:10).

C. I.: Cum vedeți imbinarea dintre lucrarea medicală și cea de vestire a Evangheliei?

C. D.: În primul rând, este nevoie de vindecarea unei rupturi vechi: relația medic-pastor. S-au făcut pași uriași în această privință. Aceasta este însă o relație funcțională, care, ca orice articulație, trebuie exersată continuu pentru a nu se produce acea anchiloză care naște nu doar durere, dar și nemișcare, cu toate consecințele acesteia.

C. I.: În ce măsură programele medicale de la Speranța TV sunt o parte a misiunii de vestire a Evangheliei?

C. D.: În măsura în care sunt urmărite și promovate. Ar trebui să se bucure de o mai bună vizibilitate și, de asemenea, ar putea fi oferite și altor posturi de radio și televiziune. Dacă și alții ar aprecia calitatea mierii produse în stupul nostru, am putea avea surpriza să ni se ceară cândva și ceva ... polen. ■

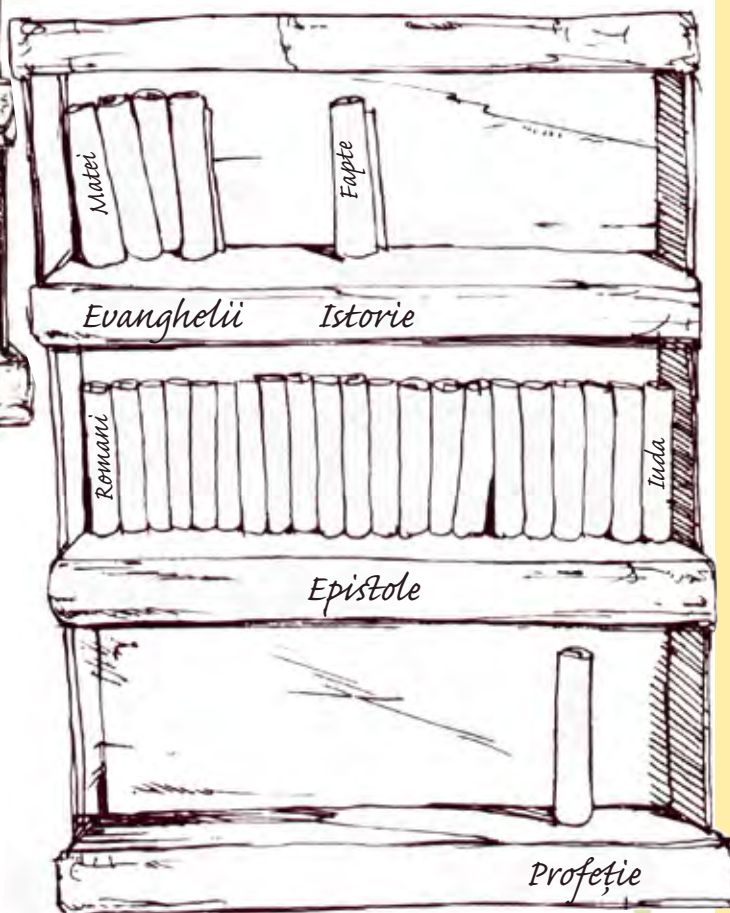
Cristina Ișvan este redactor-șef la Centrul Media Adventist.

Cărțile Bibliei

Biblia este o mică bibliotecă în care găsim mai multe genuri de cărți. Scrie în ordine numele cărților Bibliei pe sulurile din cele două biblioteci și încearcă să le memorezi.

În limba greacă, *biblos* înseamnă „carte”. Biblia este o colecție de 66 de cărți, scrise de 40 de autori diferiți, într-un interval de 1 500 de ani. Ca materiale, autorii au folosit papirus sau pergament (piele de animal prelucrată).

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Unele părți ale Bibliei au fost scrise în pustia Sinai, iar altele, în Babilon, în timp ce evreii erau acolo în captivitate. Câteva cărți au fost scrise într-o celulă de închisoare din Roma, iar ultima, în insula Patmos din Mediterana.

La fel de prețioși ca îngerii

Sufletele copilașilor care cred în Hristos sunt la fel de prețioase pentru El ca îngerii din jurul tronului Său. Ei trebuie aduși la Hristos și educați pentru Hristos. (...) Copiii sunt moștenirea lui Dumnezeu și planul de răscumpărare include deopotrivă mântuirea lor și a noastră. Ei le-au fost încredințați părinților ca aceștia să-i educe în conformitate cu învățăturile și muștrările Domnului, astfel încât să fie capabili să-și facă lucrarea acum și în eternitate. (...) De dragul lui Hristos, respectați-vă copiii! Considerați-i ca pe o misiune sfântă care vi s-a încredințat! (...) Ei sunt proprietatea lui Dumnezeu; El îi iubește și vă cheamă să cooperați cu El pentru a-i ajuta să-și formeze caractere desăvârșite. (...) Copiii și tinerii sunt comoara deosebită a lui Dumnezeu.” (*Căminul adventist*, p. 279-280, în orig.)

Doar o inimă de piatră n-ar tremura în fața acestui mesaj. Cine ar putea măsura dimensiunea acestei copleșitoare responsabilități așezate pe umerii părinților fizici și spirituali (biserica)? În acest final de istorie a mântuirii, am reușit oare să ne privim copiii așa cum îi privește Dumnezeu: moștenire, proprietate, comoară deosebită? Așa și în biserică se fac demersurile corecte pentru ca ei să fie capabili să-și facă lucrarea acum și în eternitate? Nu este părinte care să nu privească la propriul copil „ca la lumina ochilor” și nu este comunitate care să nu-și iubească grupa de copii și tineri, dar felul în care îi iubim și îi tratăm le va asigura cerul?

La Olimpiada de Religie din primăvara anului trecut, mă străduiam să alung emoțiile celor peste 150 de copii și tineri calificați la faza pe conferință. Mulți erau extrem de stresați, dându-și seama deopotrivă de importanța momentului și de insuficiența pregătire. Se scuza, pe bună dreptate, că sarcinile școlare și nenumăratele meditații la matematică, română, engleză, muzică, informatică etc. nu le-au mai lăsat cine știe ce timp pentru religie. Pe ei i-am înțeles, nu și pe părinții lor. Să fie mai important pământul și viața

asta efemeră decât cerul și veșnicia? Să conteze mai mult banul, casa și prestigiul decât un caracter frumos care va umbla în eternitate cu Hristos? M-aș fi simțit înviorat să descopăr măcar câțiva copii care luau meditații la religie!

La ceas de judecată de cercetare, cât de tare ard declarațiile inspirate! Citiți-le și lăsați-vă impresionați! „Blestemul lui Dumnezeu va cădea asupra părinților necredincioși. Ei nu doar că plantează spini care îi vor răni aici, pe pământ, ci, în momentul judecării, vor trebui să stea față în față cu necredincioșia lor. Mulți copii se vor scula la judecată, își vor condamna părinții că nu i-au ținut în frâu și îi vor învinovăți de ruina lor. Mila falsă și iubirea oarbă îi determină pe părinți să le treacă cu vederea greșelile copiilor și să nu le corecteze și, în consecință, copiii lor sunt pierduți, iar sângele lor se va cere din mâna părinților necredincioși” (*Mărturii*, vol. 1, p. 219, în orig.).

În lumina acestui grav cuvânt, cât de preocupați ar trebui să devenim fiecare, ca părinte, făcând posibilul și imposibilul pentru educarea și dezvoltarea armonioasă a caracterului copiilor și tinerilor noștri și pentru impresionarea minții lor cu frumusețea mântuirii lui Hristos.

Un studiu realizat la nivel de biserică ne dezvăluie un adevăr cutremurător: dacă biserica noastră, în ultima sută de ani, nu ar mai fi câștigat niciun suflet din afară, ci doar și-ar fi păstrat toți copiii și tinerii, astăzi familia adventistă ar fi depășit 100 000 000 de membri!

Măcar acum, cât încă nu este prea târziu, să ne ocupăm serios și responsabil de aceste suflete la fel de prețioase ca îngerii. Copiii și tinerii noștri nu sunt biserica de mâine, ci biserica de azi.

Părinți fizici și spirituali, vă invit să schimbăm prioritățile slujirii noastre, focalizându-ne eforturile pe câștigarea lor pentru Împărăție! Să schimbăm blestemul în binecuvântare! ■

Mihai Maur
este președintele
Conferinței Banat.

O revistă pentru toți!

Viață + Sănătate

STIL DE VIAȚĂ, ALIMENTAȚIE NATURALĂ, MEDICINĂ, FAMILIE

promovează un stil de viață sănătos, bazat pe informații științifice și recente, prin:

- ✓ atenționarea cu privire la factorii de risc;
- ✓ metode de recuperare;
- ✓ rețete pentru o alimentație sănătoasă;
- ✓ dezvoltarea trăsăturilor pozitive ale personalității umane;
- ✓ relații armonioase;
- ✓ conduită responsabilă față de mediu.

De 13 ani
îți oferim în
fiecare lună
porția de
sănătate

Abonează-te* în perioada
1 aprilie 2012 – 31 martie 2013
sau distribuie** revista *Viață+Sănătate*
și poți câștiga prin tragere la sorți
unul din cele **70 de sejururi gratuite la**
Centrele de Sănătate Herghelia sau Podiș

* Ofertă valabilă pentru abonamentele pe 12 luni
** Persoane care distribuie 20 de reviste lunar

